

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 43.

23. oktober 1919.

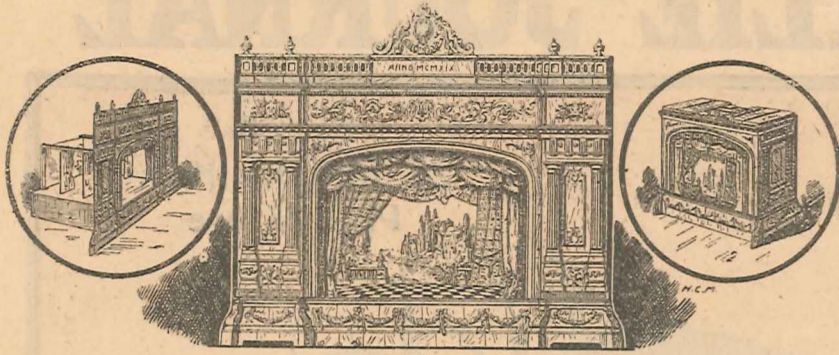
Pris 25 øre

Perlefiskere.

Perler — disse smaa, kostbare, lysende kuler som straalere i damenes halskjeder og armbaand, og som ved sin blændende glans formaar likesom at hypnotisere os mennesker — er i virkeligheden ikke andet end sykelige dannelser i perlemuslingens legeme, lidt kulsur kalk, „perlemor“, som har leiret sig rundt om en ubetydelig midde, et sandkorn eller lignende. Det er perlenes sjældenhet og vanskeligheten ved at skaffe dem tilveie, der har gjort dem saa værdifulde. Perlefiskeri er nemlig en yderst farlig og vanskelig beskæftigelse. Den drives af de indfødte i egne omkring Ækvatorhavene, og det er en utrolig færdighet, disse mennesker kan erhverve sig i at opholde sig under vandet uten at trække pusten selv i længere tid. Fra baaten hopper de — ganske nøgne og bare med en kniv i haanden til at verge sig mot haier med — ned i dypet; med en lynsnar bevægelse løsner de muslingene nede på banken, og i næste minut er de atter oppe ved vandkanten og hales ind i baaten med sit bytte av perlemuslinger; disse indeholder dog ikke altid perler, tværtimod, en dykker kan gaa ned mangfoldige ganger og bringe hundreder av de smaa skaldyr op til overflaten, før det lykkes at finde et, som gemmer paa en virkelig pen og værdifuld perle. Ved Den perisiske Bugt, hvorfra dette billede stammer, lever 30,000 mennesker av perlefiskeri, og det er ikke saa faa 100,000 kroner, deres virksomhet indbringer hvert aar.

Egte perler er for tiden i høi pris. Det perlehalskjede som den engelske prinsesse Patricia nylig fik ved sit bryllup, hadde saaledes en værdi av 396,000 kroner.

Vort nye dukketeater.

Sammenlægbart og med dekorationsmagasin. (Sluttet.)

Saa udskjæres de forskjellige stykker med løvsagen, og til at begynde med

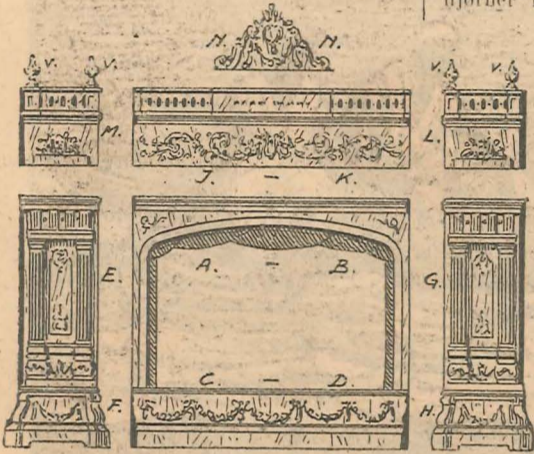

Fig. 14.

sættes først de to fløistykker E-F og G-H fast til rammen omkring pro-

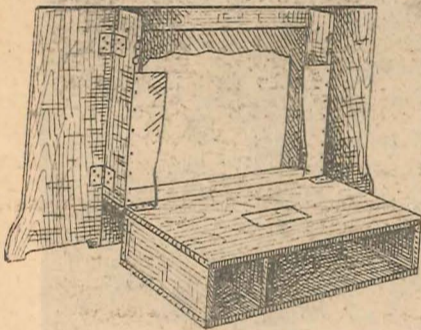

Fig. 15.

sceniumsaaningen. De sættes fast med hængsler, saaledes at profilen av ge-

simsen, oventil og fotstykket nedentil kommer foran rammen og herved dækker den sorte tegning paa denne. (Fig. 15.)

Herefter paasættes, likeledes med hængsler, overstykket I-K i den tynde trælist i overkanten av rammen, saa topstykket N-N og tilsidst de to hjørner L og M, som sættes fast med hængslene i de nedenunder værende store fløistykker. (Se fig. 16.)

For at holde prosceniet „stivt“, naar det er slaaet ut paasættes nogen smaa kroker som kan gripe om en liten skrue paa det motsatte stykke. (Se fig. 16.)

Saa kommer selve scenen med dens opstandere til kulisser og bakteppe.

I dette gjæmed lages 6 pinder, ca. 1 cm. tykke, 2 cm. brede og 23 cm. lange (fig. 17). Paa den smale forkant av disse pinder slaas nogen strimler blik, der er bojet som vist paa tegningen i fig. 17. I den øverste ende av pinden sættes en ca. 1-5 cm. lang stift, et stykke tykt staa-

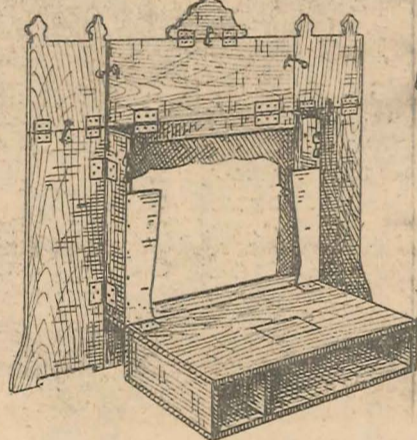

Fig. 16.

lraad, en spiker uten hode eller lignende, og nedentil paa den flate side som vender i død mot scenen paaskruet hængsler, der igjen skrues fast i scenegulvet paa de steder som er vist i fig. 18. Disse 6 pinder kan altsaa nu, ved at dras omkring hængslene, enten ligge paa

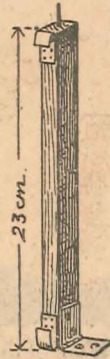

Fig. 17.

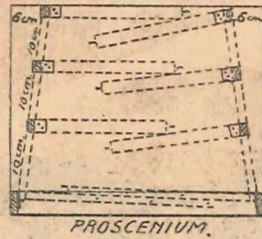

Fig. 18.

gulvet eller staa ret op; men for at holde dem oppe i den rigt'ge avstand fra hverandre, sættes to andre pinder, ogsaa paa hængsler, fast paa den indvendige side av de lodrette lister ved prosceniet, like over draperikulissene. (Se fig. 19.) I disse to, ca. 34 cm. lange pinder, bores nu huller, nemlig passende til tappene paa

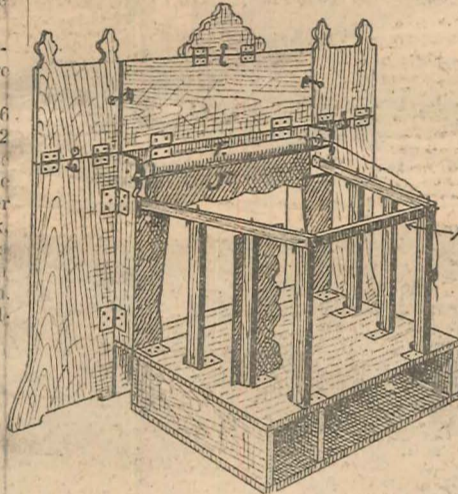

Fig. 19.

de 6 pinder paa scenen (fig. 19), og for endnu mer at støtte indsættes, likeledes med tapper av staaatraad og huller, en pinde mellem de to bakerste av de seks pinder, der hvor bakteppet skal staa. (Fig. 19.)

For-teppet paa sin rundstok sættes paa plads med tappene i hullene i de to lodrette lister ved prosceniet (T paa fig. 19), draperisoflitten hænges paa plads i hakkene paa de samme to lister (S), og teatret er færdig.

Naar teatret skal pakkes sammen, tas pinden (P i fig. 19) bort, de seks kulisseopstandere lægges ned, mens de to overliggere dreies op mot prosceniet, bakteppet og kulisser lægges ned i de dertil bestemte rum under gulvet, og hele prosceniet dreies ned mot scenegulvet, eller om man vil, gulvet dreies op mot prosceniet (fig. 20). Saa brettes overdelen av prosceniet ned over aapningen i kassen som en slags laas, og derefter brettes fløiene tilside, og hjørnene med vasene ned over over-

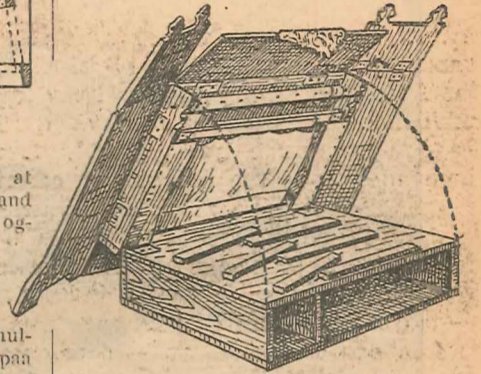

Fig. 20.

stykket, som jo nu danner et lok over kasser, og hele det store teater ser da

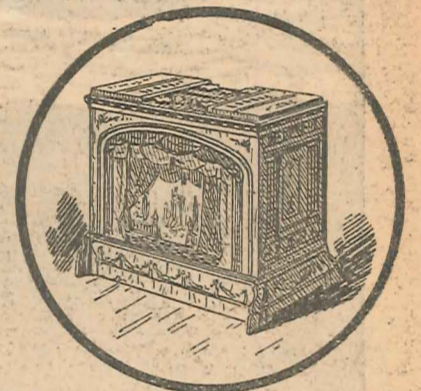
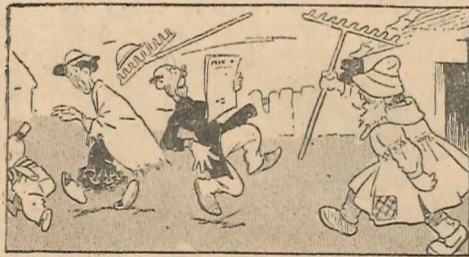

Fig. 21.

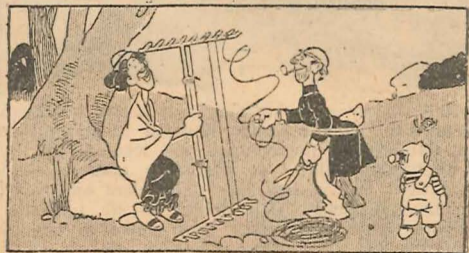
nt som slutningsbilledet, en flat kasse, som ikke fylder meget og let kan gjæmmes bort.

Muntre musikanter eller utak er verdens løn.

1. Den glade gatesanger hr. Drossel med kone og barn hadde netop sluttet sangen „Sønner av Norge“, og nu stod de og ventet paa, at bonden skulde komme ut med en liten skilling til belønning.

3. „Se her, fru Drossel!“ sa han til sin stemmebegavede livsledsagerinde. Nu oinder vi de to river sammen og spænder litt av den gamle staaatraad ut mellem tenderne. Og hvad sier du saa til den harpe her?”

2. Og ingen kan fortænke dem i, at de blev meget ubehagelig overrasket, da de istedetfor en skilling fik to gamle jernriver i hodet. Men hr. Drossel var et muntert gemyt, som saa alting fra den lyseste side.

4. Fru Drossel smilte beundrende op til sin geniale mand. Og da kunstnertrioen gav sin næste konsert i landsbyen var der stuvende „fuldt hus“ paa gatehjørnet, og folk var begeistret over hr. Drossels storartede harpespil!

En moderne Cæsar og Aleksander.

To ynglinger, Cæsar og Aleksander, var i fuld antik krigsrustning paa ferieutflugt i Abessinien. Mens de paa klassisk vis tørst ved at øse vand av en bæk op i sine hjelmer, formørkedes bakgrunden pludselig av en flok indfødte med utpræget krigerske tilbøjeligheter.

Cæsar og Aleksander var trods sin krigsmaling mindre krigersk ansette de indfødte vakte derfor dyp bekymring i deres bryst — en bekymring som dog hu sig avløstes

av jublende glade, da det viste sig at de to krigsmænds skjolder paa en lur maate lot sig anvende til at flygte paa (se billedet).

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 43

23. oktober 1919.

43 aarg.

Livet i Londons parker begynder at utfolde sig let og lyst.

Originaltegning av F. Matania. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Sommerliv i Londons fornemste park.

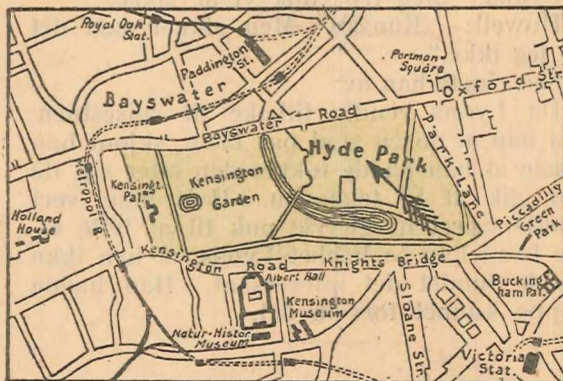
(Til ovenstaaende billede.)

London holder paa at anta sit gamle utseende. Skjønt gamle! Vil idetheletat Englands hovedstad saa lifet som nogen anden by i verden efter krigen anta det samme utseende som før? Ja, husene og træerne og brostenene er naturligvis de samme, men er menneskenes syn paa husene og træerne og paa hverandre indbyrdes det samme, eller er det ikke saa forandret, at all ser anderledes ut for os end før krigen og som følge derav ogsaa er forandret. For intet i verden er jo anderledes end menneskene selv ser det.

London holder paa at anta sit gamle utseende. Hvilket altsaa vil si, at londonerne synes deres by holder paa at bli den samme som før krigen. Det lyse fortrænger det mørke. Mændenes uniformer og kvindenes enkle, mørke dragter, som under krigen var det alt dominerende i billedet, der utfoldet sig paa gater og i parker, i offentlige forsamlinger og i private selskaper, holder paa ganske at bli avløst av civile dragter og festlige og elegante kostymer. Kvindene, som optrædende i jakker og bukser, hadde overtalt mændenes hverv, holder paa at bli trængt fra det offentlige livs stillinger ind i hjemmenes

stille stuer, og gatelivets form og tempo er sat op eller ned efter fredstidenes fordringer.

Nogen av de steder hvor man sterkest fornemmer krigstidens vekslende med fredstidens ro og lykke, er Londons store parker, disse fredfulle steder, hvor kjæmpebyens millionbefolkning om aftenene etter dagens arbeide, men særlig om søndagene søker hen for at nyde saa meget

Kart over Hyde Park og nærmeste omgivelser.

godt av den korte engelske sommers sol og skjønnhet, som der nu en gang kan bli beskaaret den, der ikke har raad til at reise ut av byen.

Londons parker er dens stolthet. Faa byer under saa nordlige breddegrader har saa herlige parker. Rundt om i kjæmpebyen findes smaa, grønne anlegg med uhindret adgang for enhver, og mange steder, men særlig i den saakaldte „Westend“, den fornemste del av London, findes der vældige og prægtige parker, som er samlingssted for tusener av mennesker dagen igjennem.

Mest storartet, mest berømt og mest „fashionabel“ er Hyde Park. Sammen med Kensington Gardens, som Hyde Park blir fuldstendig over i, danner den et anlegg paa ikke mindre end to hundre og femti hektar eller ca. en engelsk kvadratmil og bestaar av bløte, grønne plåner, hvor paa tusener av mennesker kan leire sig uten at genere hverandre, av milelange spaser- og rideveier og store sjøer, som benyttes baade til seilas og til badning paa visse tider av dagen, av større og mindre, elegantere og mer enkle kafeer og tepavilloner, ja, endog av samlingspladser, hvor enhver som har noget paa hjerte, politisk eller religiøst, samfundsgavnig eller mindre almentiltalende, med den for englænderne almindelige liberalitet kan faa lov til at stille sig op og tale til folket, samle tilhørerskarer om sig og slaa et slag for sin sak.

Paa bestemte tider av dagen er Hyde Park samlingsstedet for tusener av mennesker, men sær-

Tindebestigere. — Efter en originaltegning av Ernst Platz.

Opad! Fremad! Stedse et nyt maal længer fremme, høiere oppe! Slik lyder det stadig for tindebestigerens øren. Hans ærgjerrighet lar ham aldrig i ro. Spændingen, faren, rædslen er det som lokker. En vakker dag gaar det ham som mændene her paa billedet. Et sneflak paa en fjeldkam narrer, brister, styrter i avgrunden og truer med at rive alle med sig. Nei, ikke alle! Foreren har endnu fast grund under fottene, han planter hakken i sneen og klynger sig til den. Vil det lykkes ham at holde sine kammerater oppe? Vil tauget som binder dem sammen, holde? Eller er de alle dødens sikre bytte? =

haaber, De har meddelt den til Howell. Det vil gi ham noget at tænke paa. Det vil bli vanskelig for ham at bevise det, men det vil ogsaa bli vanskelig for aktør at motbevise det — medmindre De tilfældigvis skulde opdage hvor jeg i virkeligheden glemte min stok.“

„De mener —“

„Det kan De vel finde ut av,“ sa Lawrence tørt. „Forstaar De ikke, at den eneste person som kan oplyse hvorledes min stok er kommet der hvor den blev fundet, netop er den ene og eneste person som ikke maa bli spurt?“

„Det forstaar jeg. Men tror De virkelig at vedkommende person vil bevare taushet i denne sak paa Deres bekostning?“

„Jeg er ræd for at denne person ikke vil gjøre det, hvis det kommer til det værste. Men mit haab er at det ikke maa bli saa galt — at det vil ende med at de maa frikjerde mig. Jeg er ikke sikker paa at det vil lykkes aktør at faa overbevist mig. Vi er begge steile, — men jeg tror nok jeg skal holde ham stangen, hvis bare min altfor nidkjære defensor vil holde sig litt i skindet.“

„Men —“

„Men, Lyons, trods alt, saa er jeg lykkeligere nu end jeg nogensinde for har været i mit liv, og jeg vil aldrig, saalænge jeg lever, tænke paa denne celle uten at føle en erobbers glæde.“

„Hvorfor?“

„Fordi den ene og eneste person straks saa elskværdig gik ind paa min høn om taushet. Jeg skal si Dem at jeg er kom-

met med adskillige forslag som denne person ikke er gaat ind paa. De er blit forkastet. Det synes at være blit en vane hos hende, og jeg holdt paa at tape motet. Den bøn, jeg nu har rettet til hende, er ikke behagelig. Intet kan være mer motsat hendes naturlige instinkt end at tie, hvis — naa, under disse omstændigheter. Hun har gjort det som maa være tusen ganger tungere end den mest pinagtige, offentlige forklaring, og hun har gjort det for mig, fordi jeg bad hende om det. Forstaar De nu hvorfor jeg er lykkelig? Jeg er som i paradiset.“

Lyons tok hans haand i deltagende taushet og forlot ham. Han hadde i det mindste fundet ut, hvorfor Lawrence i sit stille sind var saa overbevist om at Miss Woolman var indviklet i saken. Øiensynlig var det stokken som forekom ham overbevisende. Han hadde efterlatt sin stok hos Miss Woolman og det visste han. Og det kunde bare komme frem under retsforhandlingene ved Miss Woolmans direkte utsagn. Men det viktigste spørsmål var nu tilbake — om hun var implicert i saken eller ikke.

Lyons hadde lovet hende leilighetsvis at besøke hende og meddele hende hvorledes det gik, men han hadde endnu ikke opfyldt sit løfte, dels fordi han ikke hadde noget av vigtighet at fortælle hende, og dels fordi han var litt ængstelig ved at oppmuntre til en fortrolighet som muligens kunde sætte ham i forlegenhet. Han vilde nødig erfare noget som kunde lægge baand paa ham, naar han skulde ontræ som vidne, hvilket han utvilsomt skulde. Men den dag

hændte der to ting som fik ham til ikke længer at opsætte sit gitne løfte.

Den første ting var den opdagelse at Bede listet omkring i det kvarter, hvor Miss Woolman bodde. Lyons hadde opfanget et glimt av Miss Woolman som gik ind i en butik. Et øieblik efter saa han Bede skraa tversover veien fra butikken, ivrig optat av at studere endel trikotage i et vindu.

I øieblikket satte han ikke disse to ting i forbindelse med hverandre, men en halv time senere møtte han Miss Woolman ansigt til ansigt, fremdeles i samme kvarter av byen. Det uttryk av undertrykt smerle som var i hendes øine, da hun alvorlig bøide hodet som svar paa hans hilsen, gjorde et slikt indtryk paa ham at han helt aandsfraværende nogen skritt videre.

Men saa kom han igjen til besindelse ved at møte et-blik, som trængte gjennom ham med samme skarphet som en læges sonde, og dette blik kom fra en liten graa mand som gik forbi ham. Det var Bede. Betydningen av dette gjennomtrængende blik slog som et lyn ned i Lyons. Bede hadde set ham hilse paa Miss Woolman og spekulerte nu paa denne kjendsgjerning.

Han vendte sig om for at se efter opdageren — Bede hadde slanset for at betrakte nogen haandbøker som var utstillet i et vindu, og der blev han staaende, til Miss Woolman kom ut fra butikken som laa længer borte i gaten. Da hun gik forbi Bede, holdt han op med at betrakte bøkene og gik saa videre. Tilfældigvis gik han i samme retning som hun. — Lyons, som hadde ventet

„Ja, det bryr jeg mig ikke om — jeg mener: hvad har De utrettet i Lawrence's sak?“

„Jeg vet ikke om jeg har utrettet noget.“

Han visste bokstavelig talt ikke, om han hadde utrettet noget eller ikke, og han ønsket ikke at dele sine bare halvt formede formodninger med nogen. „Jeg maa jo ta tingene som de kommer.“

„Har De set Lawrence idag?“

„Nei.“

„Heller ikke Howell?“

„Nei.“

Olden hadde ført sin gjest ind i spisestuen.

„Hvor har De været ialten?“

„Jeg har besøkt en ung dame.“

Olden saa skarpt paa ham.

„Miss Kitty?“

„Nei.“ Saa tilføide han med et halvt skadefro ønske om at egge den andens interesse for saken: „En ung dame som Lawrence kjender og beundrer, Miss Woolman.“

Disse ord gjorde den ønskede virkning. Olden lænte sig frem med armene paa bordet; han støttet sin magre hake paa sine korslagte armer, og Lyons saa hans øine lyse av interesse bak brillene.

„Saa, Lawrence beundrer hende?“ sa han med et sælsomt eftertryk. „I en særlig grad?“

„Ja, det gjør han ganske sikkert.“

„Hvorfra vet De det?“

„Jeg gjætter mig bare til det — av et uttryk, som jeg engang saa i hans ansigt.“

„Har folk i almindelighet gjættet det?“

„Det tror jeg ikke. Jeg har aldrig hørt nogen tale om det.“

„Tror hun paa ham?“

„Det er et punkt som jeg ikke berørte i vor samtale. Det er bare anden gang, jeg har set hende.“

„Jeg mente ikke om hun tror paa hans uskyldighet — jeg mente, om hun tror paa ham — hans interesse for hende?“

Lyons lo.

„Ja, det spurte jeg hende virkelig ikke om. Men jeg tror nok at Lawrence er mand for at gjøre sig forstaat i den retning, hvis han vil det.“

„Mener De at han gjør kur til hver ung pike, han kjender?“

„Aa nei, saa galt mente jeg det ikke. Lawrence er en gentleman. Men han har irsk blod i sine aarer. Irske øine er varme og gjør kur av sig selv, hvis deres eier er allfor optat av noget til at kunne holde dem i tømme.“

Lyons hadde talt spøkende og undvikende for at slaa en efter hans mening taktløs ytring hen. Han var slet ikke forberedt paa virkningen av sine ord.

Olden sprang op og slog i bordet med sin knyttede haand.

„Fordømt være irske øine!“ ulbrøt han. „Fordømt være den mand som tror han har vet til at gjøre kur til enhver kvinde kvin-

de som er ømhjertet nok til at lytte til hans ord!“

„Det er jeg ganske enig med Dem i. Men Lawrence er ikke av denslags herrer.“

Havnegaten i Jaffa.

Jaffa er en av verdens ældste byer. I 4000 aar har den ligget paa selvsamme sted, i 4000 aar har den bevart sit navn uforandret, og i 4000 aar er hele Palæstinas ind- og utførsel gaat gjennem denne by. Men den som bare en gang har hat den fornøielse — eller skal vi si rædsel, for selv bare ved svak blaast er det en rædsel at betros sit liv til en liten baat, — at lande i Jaffa, vil ikke være istand til at fatte, at denne by paa en aapen kyst, uten havn og uten nogen slags av beskyttelse for de skiber, som skal lade eller losse, har kunnet være tilstrækkelig som havneby for et land, som vel ikke flyter med melk og honning, men som dog ikke utfører saa ganske litet av frugt, vin, sesamfrø, uld etc. og indfører for adskillige millioner europæiske varer. Med paalandsvind, naar det altsaa blaaser fra vest, er det simpelthen umulig for noget skib at ankre paa havnen, ingen passager kan komme fra eller til sit skib, og mangfoldige reisende er det som mellem aar og dag maa seile bort uten at naa ind i det forjættede land, eller som fra land har set det skib, de skulde reise bort med forsvinde igjen. Og selv om Jaffa kan være interessant nok for et kort besøk, saa er der neppe nogen som vil sætte pris paa at tilbringe dager eller u'er her i ufrivillig fangenskap. Det eneste som vil trøste den ulykkelige, er Jaffas meget vakre beliggenhet, høit over havet, terrasseformig opover en fjeldside, samt de yndige spaserstier, man kan foreta i omegnen gjennem orangelunder, der leverer de deiligste appelsiner, vinnaver og olivenskoger. Selve Jaffa bestaar av velbygde stenhuser med hvælvede tak, men med flate bustaker. Gatene er for det meste trange og krokete, og især i nærheten av baatenes og lægtenes anleggsplads, en lang kai som er bygget ut i havet, rører sig fra morgen til aften et broget folkeliv. Befolkningen er sammensat av alle de folkeslag, man i almindelighet træffer i levantens havnestæder, fortrinnsvis grækere, armeniere og tyrker. Produktene i gaten er typiske for Palæstina, det er vinfater, uldsækker og appelsinkasser. ×

Olden var sunket tilbake paa stolen og hans pludselige voldsomme utbrud hadde git plads for en mørk fortrædelighet, som Lyons antok stod i forbindelse med hans egne tanker og med den historie, han hadde fortalt den foregaaende aften, og ikke med deres nuværende samtale.

„Men nu vil jeg lægge mig. Godnat, Mr. Olden.“

„Godnat,“ sa Olden aandsfraværende. Saa saa han op med en øiensynlig anstrengelse for at være høflig: „Tro ikke, jeg har noget imot Deres ven Lawrence eller hans irske øine,“ sa han. „Jeg haaber av hele mit hjerte at han maa bli frikjendt — av hele mit hjerte.“

„Det gjør ogsaa jeg. Godnat.“

Da Lyons var kommet op paa sit værelse, var hans første gang bort til vinduet for over det snedækte landskap at se over til Kittys vinduer. Det klare lysskjær glimtet mot ham med noget av Kittys eget dulgte skjemer. Mens han saa, blev alle lysene slukket. Miss Elliotts skole blev indhyllet i uskyldig slummer. Lyons sendte et fingerkys tvers gjennem mørket og rullet saa ned sin gardin.

Saa aapnet han Fullertons besynderlige epistel og studerte den nøie igjen; men det gaadefulde budskap vedblev at være like gaadefuldt som altid. Han tok en bunke frem fra sin skrivemappe og sammenlignet dem med Fullertons, indtil han fandt et, hvis blæk aldeles lignet det, hvormed Fullertons var skrevet.

Det la han tilside til sammenligning. Saa aapnet han Fullertons brev og la det paa et sted hvor solen kunde skinne paa det, naar den om morgenen faldt ind i værelset. Det skulde først og fremst avgjøres, om brevet virkelig var skrevet av Fullerton for hans død, eller om en anden endnu levende hadde avsendt den døde mands uhyggelige budskap.

XIV.

Paa sin vandring efter nyheter næste morgen gik Lyons op paa Fullertons kontor i byen. Som han hadde ventet, fandt han det stængt, men han ringte paa hos viceverten i eiendommen og fik ham til at lukke op for sig, efterat denne først hadde protestert mot det, han kaldte pressens lyst til usund sensation.

„Hvad venter De at faa ut av disse tomme værelser?“ spurte han.

„Jeg arbeider paa en historie,“ sa Lyons skjodesløst, og jeg vil se hvad jeg faar ut av personlige idiosynkrasier.“

(Fortsættes).

Huset saagodtsom uten spiker.

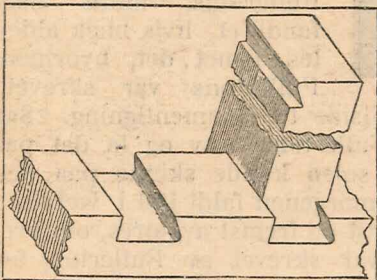
Leketøiet som blev til virkelighet.

At være genial er ofte bare at forstaa at utnytte de tilfældige omstændigheter. Men hvor ofte rækker tilfældet ikke haanden ut imot et menneske, uten at han tar imot det! De fleste har som barn leket med byggeklodser og konstruert de nydeligste mesterverker av arkitektonisk kunst. Men hvor mange har tenkt paa, at byggeklodsenes grunnprincip: alle de ensartede klodders anvendelighet til sammenstilling av de mest forskjelligeartede bygningsverker — og saa kunde brukes naar talen er om rigtige huser! Dog synes tanken saa nærliggende og liketil... naar man vel at merke først har hort den fremsat og erfart, at den allerede er omsat i praksis.

Den mand som har æren av at ha gjort det gamle, kjendte leketøy byggeklodsenes til virkelighet og foranstaltet den første masseproduksjon av huser, som mennesker kan bo i, er en amerikaner E. A. Laughlin fra Port Arthur i Texas. Grundtanken i det nye byggesystem er kort og godt følgende:

Istedenfor, som det nu sedvanlig er skik, at la tømmeret til et bjelkehus hugge til paa den plads, hvor det skal reises, hvorved der gaar en masse arbeidskraft og arbeidstid tilspilde, blir tømmeret tildannet paa sagbrukene, saa det er akkurat til at bruke, idet det blir skaaret ut med meget tynde og fine sagblader, saa at skjæreflatene blir ganske glatte og jevne, som om de var hovlet og pudset. Alt lages paa maskin, og de stykker som skal være like i størrelse og form blir da ogsaa dette i en grad, som ikke kan naas ved almindelig haandarbeide i samme tid. Utgiftene ved transport av de færdige deler fra produktionsstedet til bruksstedet vil bli meget mindre, fordi tømmeret ved den nye metode kan forsendes i mindre stykker, saa de bedre kan emballeres, likesom ogsaa alle avfallsprodukter blir paa produktionsstedet.

Hertil kommer saa, at de enkelte stykker tømmer ved husets reising lappes ind i hverandre ved det saakaldte svalehaleforbandt eller sinkning, som er vist paa fig. 1. Ved denne udmerkede samlingsmaate der er gammelkjendt, og som blandt

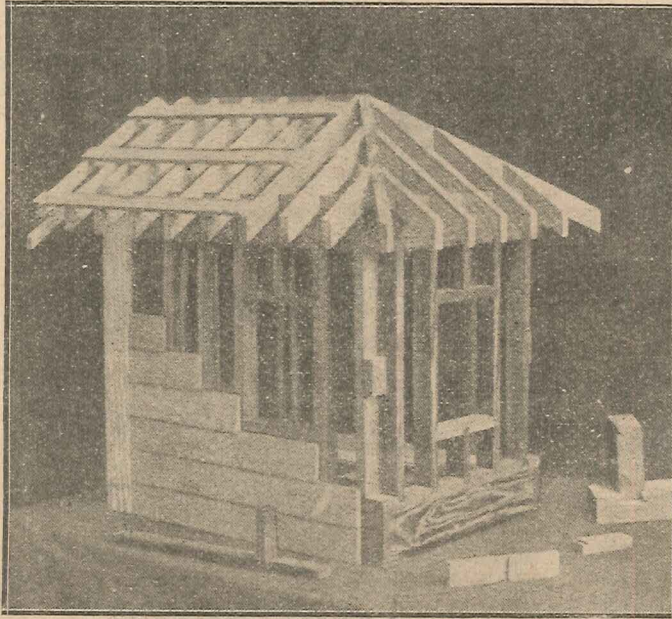
Etter det nye amerikanske byggesystem sammensættes bygningens forskjellige deler ved det saakaldte "svalehaleforbandt" eller sinkning. Sinketappene er skaaret slik i lægtene, at disse passer til utskjæringene, hvorledes de end vender.

som ellers vilde være nødvendig. Av redskaper ved sammenføiningen behøves bare en hammer. Naar man hører at de maskiner, paa hvilke sinkningsutskjæringene foretas, er istand til at forarbeide 3000 meter tømmer daglig, mens en dygtig haandverker ellers bare kan forarbeide vel 200 meter om dagen, vil man forstaa, at ogsaa dette medvirker til at gjøre et hus etter den nye metode billigere end et etter den gamle. En praktisk foranstaltning av stor værdi er det ogsaa, at sinketappene anbringes i motsatte sider av lægtene, saa at tappene kan komme til at passe ind i utskjæringene, hvorledes de saa end dreies, — der er med andre ord ingen høire side og ingen venstre side paa lægtene.

Skal en mand i Amerika altsaa bygge sig et nyt bjelkehus — og der blir bygget mange nye bjelkehus i Amerika i disse tider, for ogsaa der er det en følelig bolignød, — behøver han bare efter en katalog over forskjellige modeller av

bjelkehus at vælge sig et han liker, og deretter skrive efter materialet, idet han tillike oppgir hvor stort huset skal være. Han vil da, naar materialet er kommet ham ihænde, selv kunne bygge sit hus, for der kræves saa godt som ingen særlige kundskaper eller færdigheter til dette arbeide, hvilket naturligvis ogsaa er en stor fordel.

Det bedste bevis for, hvor let det er at bygge huser etter den nye metode, er vel dette, at overmaade store mængder av tilpasset tømmer er blitt sendt til Meksiko til folk der var høist maatelige bygningshaandverkere, som hverken kun-

Model av et bjelkehus bygget etter det nye amerikanske byggeprincip, som i meget mindre omfang fra barnas leketøy kjendte byggeklods metode, idet der anvendes et forholdsvis stort antal like tildannede, enkelte lægter osv., likesom spiker bare brukes meget litet.

de læse eller skrive. De forskjellige materialer var merket med forskjellige, korresponderende farver, saa at arbeiderne bare behøvede at sammenholde farvene paa tømmeret med de tilsvarende farver paa den medfølgende byggeplan, hvorved de blev istand til at bygge et hus likesaa korrekt og likesaa hurtig som enhver anden.

At den nye byggemetode har vundet bifald i Amerika fremgaar derav, at der i løpet av kort tid paa et enkelt sted er blitt bygget en rekke av disse huser paa ikke mindre end 14 kilometers længde.

Frugten fra Santa Clara-Dalen

Av Holger Rosenberg.

Av troværdige folk i San José blev det mig fortalt, at da Amerikas president engang besøkte denne by i Santa Clara-dalen i Kalifornien, fik han overrakt en buk av et omfang som en velvoksen kariusel og bestaaende av to ton blomster. Ved samme anledning blev der brukt 2000 kalla'er til at konstruere en model av slagskibet „Ohio“, 50 vogner med fjelde av blomster dannet corso igjennem byen, og husene var skjult under et flor av roser og geranier.

Allt dette lyder jo troværdig nok, skjønt hvilket andet land end Japan vilde kunne nævne en by paa femti tusen indbyggere som var istand til at reise et saadant blomsterhav? Men hvor nu og forbauses!

Da „dagen derpaa“ oprandt — fortalte de samme paalidelige folk mig — vilde ingen som gikk en tur i omegnen av San José legge merke til at havene hadde maattet avgi disse millioner blomster, buskene var endnu tunge av roser, kallaerne skinte hvitt igjennem det mørkegrønne løv, og villaenes damer gikk i havene og samlet ind til husets vaser.

Behøves der noget bedre bevis for hvad Santa Clara-dalen er for et paradys paa Jorden?

Men hvor findes da denne deilige dal? vil vore læsere naturligvis spørre, og svaret er ikke vanskelig at gi.

Santa Clara-dalen ligger syd for San Francisco. Paa knapt tre kvarter kan man med toget naa derut. Den er saa at si en fortsættelse av

den bukt som øst for San Francisco skjærer sig dypt ind i Kalifornien. Dalen er vel et hundre kilometer dyp og gjennomsnittlig en tredjedel saa bred. Hovedbyen, San José, som vel nu har femti tusen indbyggere, er en blomsterby par excellence, tilsynelatende skapt for lyst, og denne struggle-for-life som i Amerikas østlige byer er saa fremtrædende, merker man intet til i dens brede, akasiesmykkede avenuer eller bak dens rosenkransede husmurer.

Adskillige berømte punkter findes i Santa Clara-dalen, bl. a. det høit ansete Stanford universitet og Licks observatorium, som indtil for nogen faa aar siden eide verdens største kikkert. Endvidere findes i denne rike dal verdens største kviksolvmine og tallose mineralkilder.

Men det som gjør Santa Clara-dalen til det lille paradys den er, er dens jordsmons frugtbarhet og dens herlige klima. Klimaet er subtropisk og varierer litet aaret rundt, man bruker like mange eller rettere like faa klær sommer og vinter, det er sjelden en dag saa varm at den føles ubehagelig, og aldrig en nat saa kald at man behøver at pakke sig ind. 300 av aarets 365 dager skinner solen. Roser og geranier blomstrer aaret rundt i det fri, og de fleste av verdens frugter kan gro i dalen.

Intet under derfor, at de nybyggere, som etter Kaliforniens erobring fra Meksiko i midten av forrige aarhundre slog sig ned i Santa Clara-dalen, meget hurtig fandt ut, at her var stedet, hvor Kaliforniens sande guld fandtes, at denne dal mer end nogen anden i U. S. A. kanskje mer end nogen i hele verden passet til frugtdyrkning i stor stil. Men i høi grad forunderlig allikevel, hvad Santa Clara-dalen i dette halve aarhundre er blitt omskapt til. Hele dalen er nu en eneste have som, enten man ser den i blomstring i vaartiden eller gylden av frugter om sommeren, virker aldeles betagende paa beskueren. 10—12 millioner frugtrær i snorrette rader, saa langt øiet naar, er det syn som brer sig for en naar man f. eks. fra Licks observatorium ser ut over dalen.

Der kan tvistes om, hvorvidt blomstringen eller frugtmotningen er vakrest, men ikke om, at hver for sig gjør Santa Clara-dalen til en av de eieendommeligste og skjønneste seværdigheter i verden.

Frugtrærnes blomstring begynner allerede i januar. Da bryter ferskenetrærne ut i en lys rød sky, som snart etter gaar over i kirsebærtrærnes hvite blomstersne, og naar jorden i Santa Clara-dalen blir hvit av faldende kirsebærblomster som Nordens i februar av snefnug, bryter en ny sky frem over jorden av pæretrærnes og aprikosers lyse blomsterklaser, og naar ogsaa disse er kaldt

Pilen viser Santa Clara-dalens beliggenhet.

til jorden, slutter den egentlige store blomstring i midten av mars med plommetrærne.

Frugthosten begynner allerede i juni og varer til november, og i hele denne tid gaar der flere ganger ukentlige jernbantog, udelukkende med frugt fra San José til øststatene, likesom der fra San Francisco avskibes skibsladninger med Santa Clara-frugt til alverdens havner. Halvdelen av hele Amerikas plommeproduksjon kommer fra Santa Clara-dalen. Smyrna-fiken, Messina-appelsiner og Denia rosiner kjender vi nok her i Europa bedre end Santa Clara-plommer, men det er bare meget begrensede områder de forstnevnte naar ut over i sammenligning med plommene fra Santa Clara-dalen.

Næst plommer er kirsebær, fersken og aprikoser de frugter som i størst mængde avsendes fra San José. For imellem 25 og 30 mill. dollars frugt (for over 100 mill. kr.) gaar der hvert aar fra denne by, og Santa Clara-frugt faas likesaa

vel i London som i New York, likesaa vel i vore byer som i de mest avsidesliggende amerikanske nybyggersteder.

Frugten forsendes i tre forskjellige skikkelser som frisk, som henkøkt i daaser og som tørret. Paa den første ofres den største opmerksomhet, paa den anden litt mindre, og paa den tredje anlægges bare en almindelig massefabrikationsmaalestok.

Ved plantningen og dyrkingen av frugttrærne gaas der frem efter de strengeste videnskabelige metoder og den høieste grad av planmæssighet. Stadig utvælges de trær, der netop besidder de egenskaper som ønskes fremmet, f. eks. med hensyn til frugtens størrelse, farve, smak etc., og

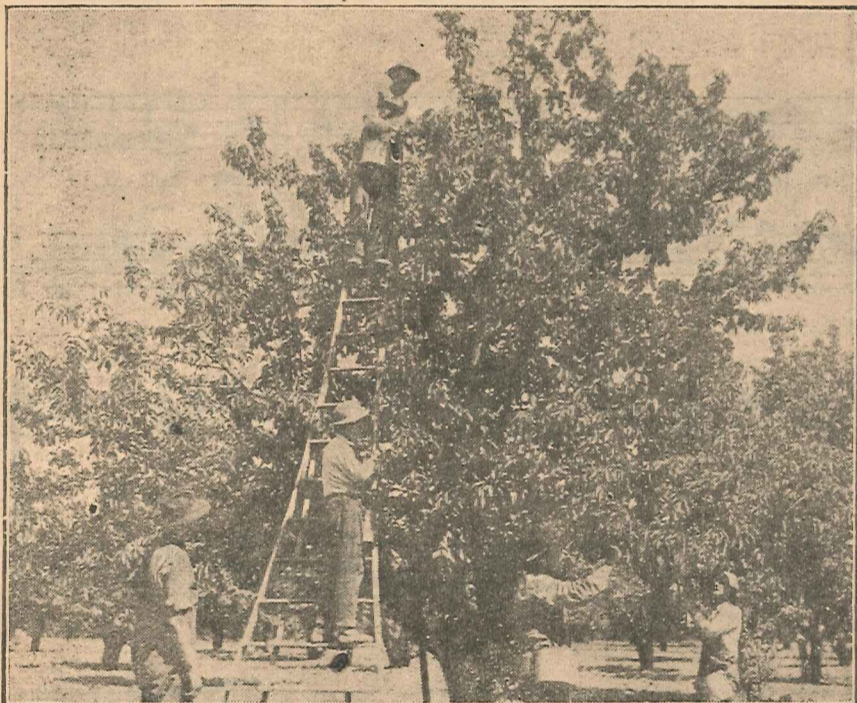
Nogen Santa Clara-kirsebær paa fastende hjerte. Det er en daarlig amerikaner, som ikke forlanger at se frisk frugt paa sit morgenbord. Hundreder av jernbanetog avsendes hvert aar fra Kalifornien til alle statene i U. S. A., og et duftende, blodrødt kirsebær fra Santa Clara-dalen er en deilig ting at begynde dagen med.

hvirvles op herfra og lægge sig ovenpaa træerne, og naar frugten er plukket, blir den, for at den ikke skal støtes, i vogner med gummi-

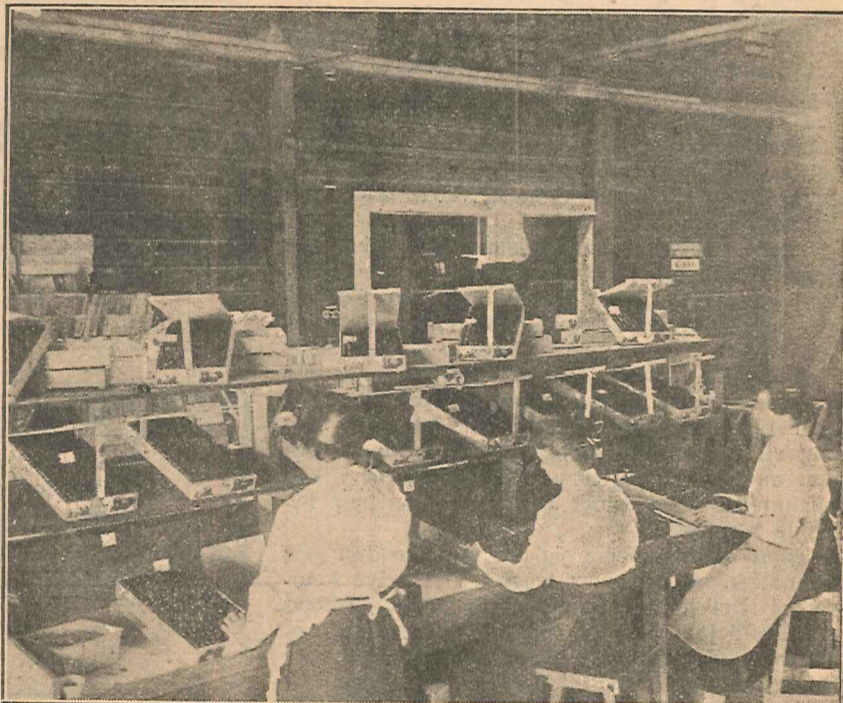
og amerikanerne benytter sig derav, for i intet land i verden er det en saa tvingende nødvendighet selv paa den fattigste mands bord hver morgen at se frisk frugt.

Henkokningen av frugt foregaar i Santa Clara-dalen naturligvis aldeles fabrikmæssig i vældige konserveringsanstalter, men ogsaa her iagttas den mest minutiøse omhu i fremstillingen av det udmærkede produkt som hele verden kjender fra de pent emballerte og etiketterte „tins“.

Tørringen av Santa Clara-frugt foregaar i Solen, ikke kunstig i ovn. Det deilige sommergeir med rolig, varmt solskinsveir gjør det mulig at stille frugten til tørring i det frie uten at være ræd for et ødelæggende eller ialfald hoist uvelkom-

Der plukkes kirsebær i Santa Clara-dalen. Santa Clara-dalen, syd for San Francisco, er en eneste frugthave. Navnlig dyrkes her plommer, kirsebær, aprikoser og ferskener. Intet sted i verden har frugtavl opnaadd en fuldkommenhet som her. Her ser vi hvorledes de svulmende, søte, kaliforniske kirsebær plukkes.

Kirsebærene pakkes. Med minutiøs omhu dyrkes, sorteres og pakkes frugten i Kalifornien, og av alle Kaliforniens frugtcentre staar Santa Clara-dalen med sine konserverfabrikker og frugtpakkerier vel høist. Vi ser her kvindene pakke kirsebær. Bærene pakkes saa omhyggelig at der neppe kommer to mer i den ene kasse end i den anden.

for at faa en fuldkommen ensartet frugt, plukkes der saa mange frugter av hvert træ, at dette bare faar lov til at beholde et bestemt antal. Med den mest minutiøse omhu behandles træerne og frugtene. Hver dag oversprøites f. eks. veiene i plantagene med vand, for at ikke støv skal

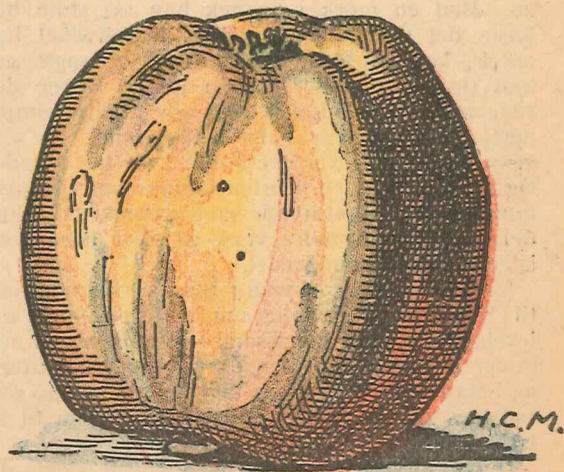
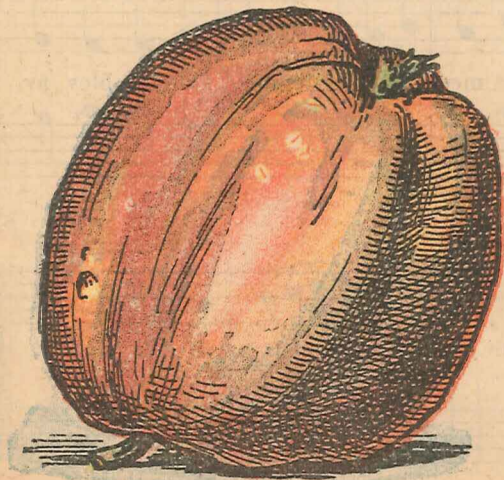
hjul ad asfalterte veier ført til henkogningsanstallene eller pakkeriet.

Hver dag gaar mænd, bevæbnet med lange stiger og plukkespand gjennom plantagen for at plukke de frugter som har akkurat den passende modenhet, og disse frugter gjennomgaar derefter i pakkeriene den omhyggeligste sortering. Den mindste flek eller ujevnhet er tilstrækkelig til at frugten kasseres som frisk frugt. Bare uaddeilige varer sælges som denne vare i firmaenes lækre indpakning. Ved lange border, hver i sin lille „baas“, sitter kvinder og pakker. Med en forbausende færdighet maaler de, hvis det er større frugter, f. eks. abrikoser eller ferskener, frugten i maalebord, for at de kan være fuldkommen like. Kirsebær og plommer tar de paa oimaal. Og hurtigere end et uøvet øie kan følge det, likefrem stabler de frugtene i kassene, saa der i kasser med flere hundre kirsebær neppe nok fra den ene til den anden er en differanse av 3-4 stykker.

Saa hurtig kassene er fylt, blir de spikret til, etikettert og stablet i jernbanevognene for endnu samme dag at rulle avsted østpaa. Elpar dager efter kan det mesle av Amerika ha frisk Santa Clara-frugt paa morgenbordet,

ment regnskyl. Frugten sættes til tørring i flate kasser, og det er et eiendommeligt syn at se kvadratkilometer av dalen paa denne maade dækket med plommer, kirsebær eller anden frugt.

Santa Clara-dalen er bestemmende for verdensmarkedet for tørret frugt. Denne ene kjendsgjer-

ning er tilstrækkelig til en bedømmelse av forholdene, navnlig sammenholdt med den nette lille buket som San José's loyale borgere „overrakte“ Amerikas præsident, da han gjorde Santa Clara-dalen den ære og sig selv den glæde at besøke det sted, som man vel uten altfor megen overdrivelse kan kalde verdens, ialfald den nye verdens, frugthave.

Kjendte toner.

Rikard Løvehjertes sang.

Det var saa langt tilbake i tiden som i aaret 1189. Da var der forløpet næsten hundre aar siden de kristne hadde erobret Jerusalem fra de vantros og befrikk Kristi grav. Men nu var byen og graven aller i de vantros hender, idet den ægyptiske sultan Saladin hadde indtat staden.

Da besluttet tre av Europas mægtigste herskere: Tysklands keiser Frederik Rødskjeg, Englands konge Rikard Løvehjerte og Frankrikes konge Filip August, at dra i ledning for korset og gjenerobre Jerusalem.

Dette korstog som var det tredje i en række paa syv, kom i det hele til at forløpe meget uheldig. Keiser Frederik Rødskjeg naadde ikke lenger end til Lilleasien. Han skulde med sin hær over en elv. Broen var smal, og overgangen foregik langsomt. Keiseren blev utaalmodig og red paa sin ganger ut i den iskolde elv, hvor en strømhvirvel imidlertid grep ham og førte ham bort. Da han endelig blev trukket iland var han død. De to andre naadde nok Det hellige land, og det lyktes dem ogsaa at erobre byen Akre. Men da de derefter skulde dele byttet, blev de uenige, og Filip August reiste saa hjem til Frankrike, overlattende til Rikard Løvehjerte at kjæmpe videre paa egen haand.

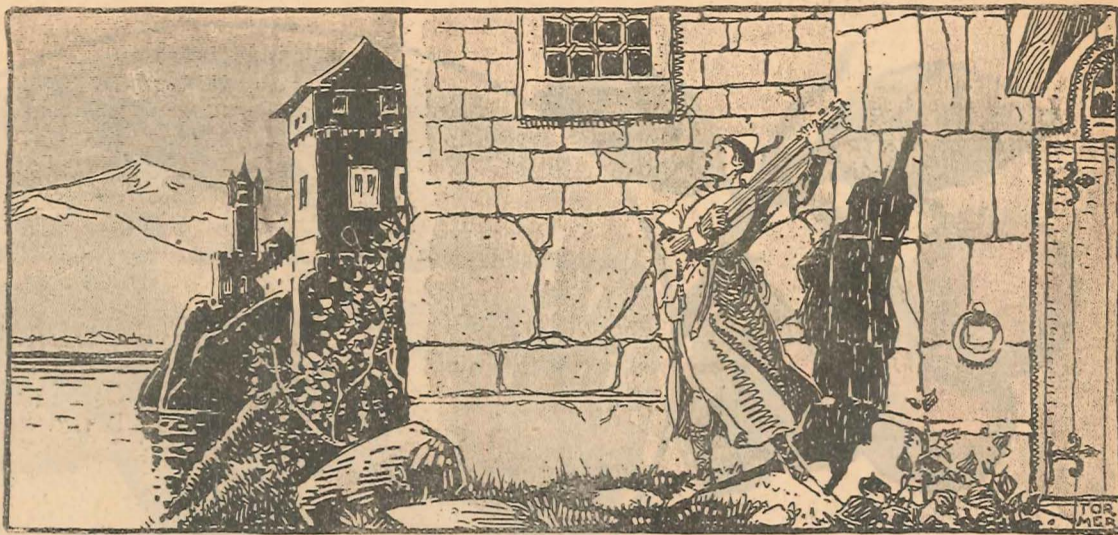
Rikard Løvehjerte maatte siden bestaa mangan haard kamp, som han utkjæmpet med en personlig tapperhet, der bragte ham selv fiendernes beundring, og de flygtet for ham „som markens dyr for den hungrige løve“ som der staar i en gammel kronike, ja selv modrene fik sine graatende barn til at lie ved at si til dem: „Nu kommer kong Rikard!“ I lengden blev dog stillingen utholdelig for ham, alene som han næsten var, og uten utsigt til at faa hjelp hjemmefra. Med tungt hjerte maatte han begynde hjemreisen.

Denne skulde forme sig om mulig endnu mer dramatisk, ialfald mer tragisk end selve kampen i Det hellige Land. Hans fartoi strandet ved Aquileja. Vel slap han iland, men da landet han var kommet til tilhørte hans fiende, hertug Leopold av Osterrike, hvem han var blitt uenig med under beleiringen av Akre, maatte han for at slippe uantastet gjennom landet kle sig ut som en fattig pilgrim. Allikevel blev han gjenkjendt og kastet i fængsel i den gamle borg Durnstein ved Donau.

Her sat han længe og vansmægtet bak den skumle fæstnings alentykke murer. Men imens vandret hans trofaste ven, sangeren Blondel, om paa sin fot for at lete efter sin herre. Tilslutt fik han vite at Rikard Løvehjerte sat godt gjemt paa Durnstein. Straks styrte han sine fjed dit. At nærme sig den kongelige fange gik dog ikke an. Men en mørk nat snek han sig stille hen foran det tilgitrede vindu, bak hvilket han antok, kongen befandt sig. Tyst og sagte gav han sig til at spille paa sin lut og nynne den sang som Rikard Løvehjerte selv hadde komponert, mens han var i det hellige land. Da sangens første vers var forstummet, lyttet Blondel. Og nu hørte han en brusten stemme bak de tykke murer svare ved at nynne sangens omkvæd. Blondel sang nu de andre vers, og efter hvert vers istemte fangen omkvædet.

Sikker i sin sak skyndte Blondel sig nu hjem til England og fortalte om sin sælsomme oplevelse, og en stor pengesum — der nævnes 6 millioner kroner i vore penger — blev bragt tilveie og betalt i løsepenger for den fangne konge, som saaledes fik sin frihet igjen og kom hjem til sit land.

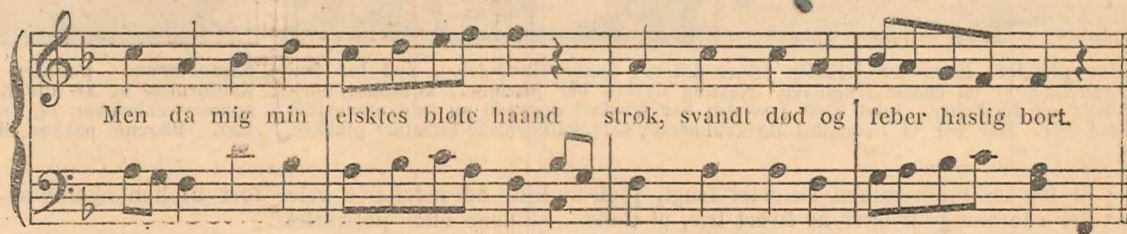
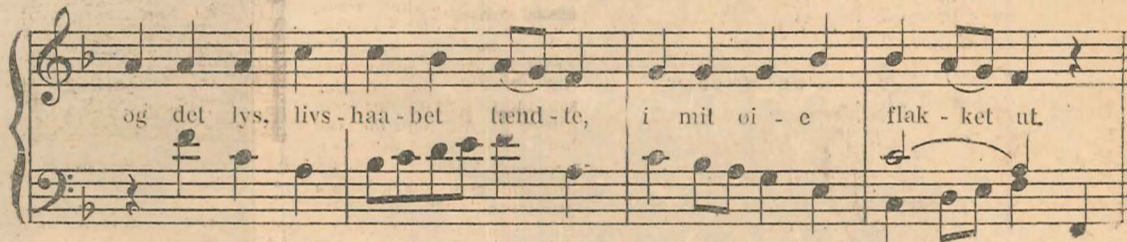
Over syv aarhundreder er hengaat siden da. Men endnu lyder tonene av Rikard Løvehjertes

En mørk nat snek kong Rikard Løvehjertes ven, den trofaste Blondel, sig hen foran det tilgitrede vindu i fæstningen Durnstein ved Donau, bak hvilket han formodet, kongen sat, og gav sig til at nynne den sang, som kongen selv hadde komponert.

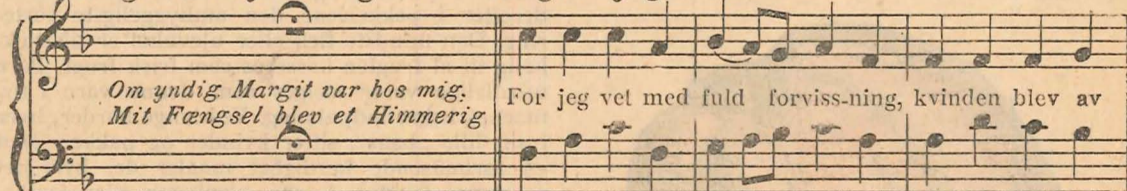
sang — den som findes gjengit nedenstaaende, — 1191 blev nynnet utenfor fængselsmurene ved for os, som de lod da de hin sommernat i aaret den gamle borg nær Donauflodens vande. s

Blondel:

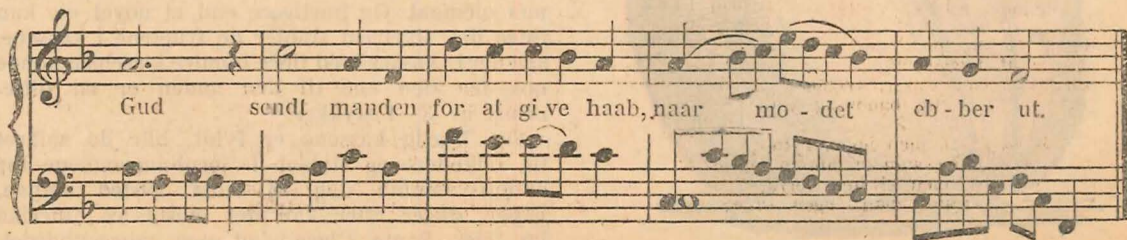

Kongen taler fra Fængslet:

Kongen synger Omkvædet:

For jeg vet med fuld forviss-ning, kvinden blev av

Forsinket — .

Av
Rigmor Falk Rønne.

Den store dag var kommet, fredag den 6. oktober, sakkfører Hansens sølvbryllupsdag.

Cand. jur. Robert Mørk hadde set hen til denne dag som et lysende punkt i tilværelsen, like siden han fik invitationen for fjorten dager siden, og han vilde med glæde ha ofret flere aar av sit liv for at være med.

Forresten kom han ogsaa til at ofre endel i den anledning. Den dres, han hadde bestilt, kostet ham nøiagtig en hel maanedes gage, en tolvtedel av det han hadde at leve av hele aaret rundt. Og ikke nok med det. Reisen til S . . . var ikke billig og saa var det eventuel overnattelse paa hotel, hvis han ikke skulde række det sene attentog tilbake til byen. Men som sagt, han ofret det alt sammen med glæde. Ikke for Hansens skyld. Skjønt han satte stor pris paa familien, vilde han dog ha betænkt sig flere ganger, før han satte sig i saa store utgifter bare for at være sammen med dem en dag. Men det var hans eneste chance til at træffe sammen med Annie, før hun reiste til utlandet. Han visste bestemt at hun vilde komme, det hadde Einer, Hansens søn, sagt, og fra ham visste han ogsaa at Annie skulde reise i begynnelsen av oktober; det var for morens skyld, hun hadde svake lunger og skulde tilbringe en vinter i syden.

Altsaa satte han alt sit haab til denne sølvbryllupsfest. Naar han traf Annie der, vilde han si hende alt det, han ikke fik sagt i sommer — den gang turde han ikke, han hadde bare kjendt hende saa kort. Men nu vilde han. Han vilde si hende at han elsket hende, at han var fattig og ikke foreløbig kunde skaffe hende de kaar, hun var vant til, og at han ikke paa nogen maate var hende værdig. Bare det vilde han si. Jo — og saa det at han nok skulde — at han vilde skape hende al den lykke, hun kunde ønske, bare hun vilde vente paa ham — og være glad i ham.

Ja — og saa vilde han faa sin skjæbne avgjort.

Klokken var to — nu var det, hans nye klær skulde komme!

Robert gikk rundt i skjorteærmene, barber og friser og færdig til at ta dem paa sig. Av sparsommelighetshensyn vilde han nemlig reise i selskapsdragten, saa behøvde han ikke at ta noget værelse paa hotellet for at klæ sig om. Toget kom først et kvarter før middagen, saa der vilde bli knap tid. Altsaa var der god grund til det.

Dressen skulde være kommet allerede igaar, men skrædderen hadde ikke faat den færdig. Saa var den blitt løvet ham bestemt til klokken ni imorges; men da han klokken ti ringte efter den fra kontoret, var der desværre hændt det uheld at en av skræddersvendene var blitt syke, men nu skulde han faa den senest klokken to.

Den slog et kvarter over, og Robert fikk et anfald av raseri. Den uforskammede fyren — at love ham klærne og ikke bringe ham dem og sætte ham i en slik forlegenhet! — Bare han kunde faa fat paa ham og skjelde ham ut, men han turde ikke gaa ned til grønthandleren og telefonere. Hans vertinde var ikke hjemme, og sæt at klærne kom i det samme!

Han blev pludselig rolig. Selvfølgelig vilde klærne komme; han kunde jo simpelt hen ikke narre en kunde saaledes. Budet var bare blitt forsinket — sporsvognstans eller noget saadant — det kunde være saa

meget. Han kunde sagtens række det endnu. Han var jo fuldstændig færdig, hadde bare klærne at ta paa sig, og toget gikk først to minutter paa tre. Han behøvde strengt lat bare et kvarter til at naa jernbanestationen og ta billet, hvis han skyndte sig meget.

Saa blev klokken halv tre og den blev fem minutter over. Fremdeles ingen klær og nu var det aller sidste termin. Robert fór bort til skapet og rev frem sin gamle snipkjole. Han hadde prøvd og besigtiget den længe og vel, før han hadde besluttet sig til at bestille det nye sæt; i sin fortvivelse prøvde han igjen. Ak nei — der var intet haab! Vesten var for trang. Han hadde faat den til studentereksamen, og trods sin beskedne gage og derav følgende beskedne levevis hadde han utvidet sig betydelig i de sidste aar. Han kastet klærne

Robert var blitt staaende borte i den halvmørke krok av værelset.

fra sig og fór rasende omkring i værelset. Nu var det altsaa forbi for ham — han fikk ikke se Annie — kanskje aldrig mer. Det ringte paa entrédøren, haardt og vedholdende. Skulde det virkelig være klærne nu — nu, da det var forsent? Ganske riktig! Der stod en liten skræddergut med et meget frimodig ansigt og en pakke over armen. Robert overfuste den tilsynelatende uskyldige gut med skjeldsord — hvem vilde ikke ha gjort det samme i hans sted? Hvorfor i alverden var han ikke kommet med klærne før — nu var det forsent, toget gikk om ti minutter — han vilde hverken eie eller ha dem nu, endnu mindre betale dem. Gutten kunde godt ta dem med tilbake.

Gutten tok imot skjændene uten at la sig anfegte i mindste maate.

„Kunde ikke herren naa toget i automobil?“ spurte han, da Robert stanset et øieblik. „Jeg skal gjerne springe ned og hente en til herren.“

„I automobil — nei, det er aldeles umulig — jo, kanskje det gaar allikevel! Spring alt hvad du kan — du skal faa en krone i drikkepenge, hvis du kan ha en til mig, naar jeg er færdig med at klæ mig om.“

Gutten fór nedover trappen, sportsiveren lyste ut av hans ansigt, og fem minutter efter hadde han tjent en krone.

„Jeg skal med toget kl. 2.58, kan De naa det?“ ropte Robert til chaufføren.

„Det vil knipe, men jeg skal gjøre mit bedste,“ svarte chaufføren.

Det gjorde han ogsaa. Det var ikke hans skyld at de allikevel kom forsent. Da de dreide om hjørnet til den gaten, hvor jernbanestationen laa, var det sporsvognstans og ikke til at komme frem. Det sinket dem i over to minutter at bane sig vei gjennom myldret.

„Nu naar jeg det ikke, hvis ikke toget er forsinket,“ stønnet Robert.

Men det var det ikke. Da de svingte op foran hallen, dampet toget bort fra perongen.

Robert sank tilintetgjort tilbake paa sætet. Forgjæves, forgjæves alt sammen! Her sat han i sine nye, dyrekjøpte klær og kunde allikevel ikke faa være med paa festen. Der laa syv mil mellom ham og Annie, disse syv mil skilte ham ubarmhjertig fra hans livs lykke.

Syv mil! Det var jo egentlig ikke saa meget. Hvis han hadde hat sin cykel her, kunde han ha naadd det, middagen var først klokken seks. Men han kunde ikke kjøre paa cykel i snipkjole og hvitt slips og ytterfrak.

Men med en automobil? Det vilde koste ham — ja, det vilde koste seksti kroner. Det var en kolossal sum, det likefrem svimlet for ham at tænke paa det.

Chaufføren vendte sig om mot ham, litt forbauset over at hans passager slet ikke gav noget livstegn fra sig. I det samme fikk Robert en idé! Hvis han kunde naa den station, hvor han skulde stige over i toget til S . . . ! Det var ca. en halv times ophold der, husket han, det var ikke saa aldeles umulig. Det var ikke engang halvparten av veien og vilde

koste ham fem og tyve kroner.

„Kan De kjøre mig til M . . . paa en time?“ ropte han til chaufføren. „Jeg skal naa toget til S . . . !“

Chaufføren trak en togrute op av lommen og raadførte sig med den.

„Toget gaar til S . . . klokken 4.16 — jeg tænker, jeg kan være der fem minutter før tiden, kanskje litt før.“

„Saa kjør,“ ropte Robert ophidset, „alt hvad De kan!“

Chaufføren dreide av og avsted for de. Da de først var kommet ut paa den aapne landevei, steg Roberts humør. Dette var jo vidunderlig, rent eventyrlig. Han frydet sig over den susende fart og glemte rent sin bekymring over de fem og tyve kroner. Hvo, som intet vover, intet vinder! Og iaften vilde han vinde Annie. Det, at han hadde maattet trodse saa mange vanskeligheter for at møte hende, gjorde at han likesom hadde mer ret til hende. Han lænte sig tilbake paa sætet og nynnnet. Marker og enger fór forbi ham, og der langt ute saa han spidsen av M . . . 's kirketaarn. Aa, de rak det sagtens, han hadde forresten aldrig tvilt paa det, saa glad var han nu.

Da de kjørte op foran stationen, manglet klokken syv minutter.

Stationen forekom ham saa merkværdig ubekjendt. Den var rød, men han hadde husket at den var graa. Naa han hadde jo bare været der to ganger før i sommer, det var ikke saa rart om han hadde glem

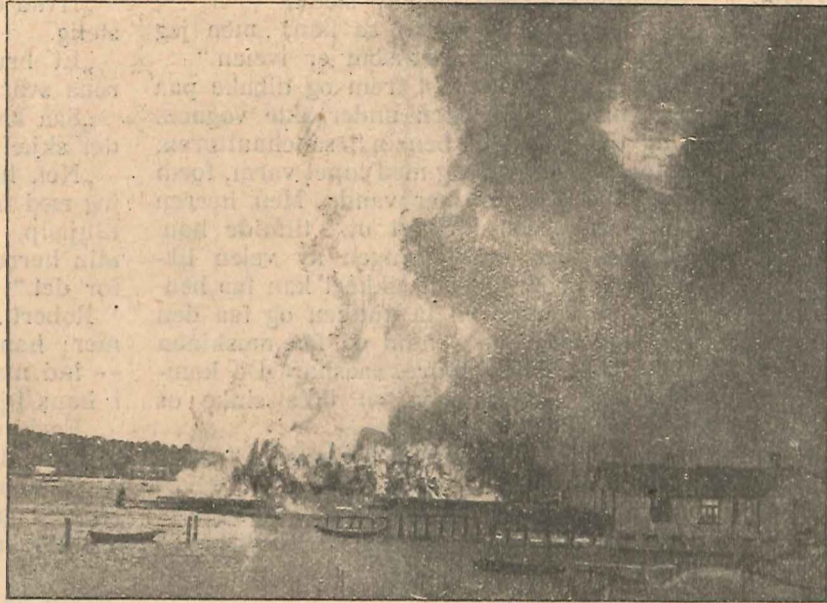

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

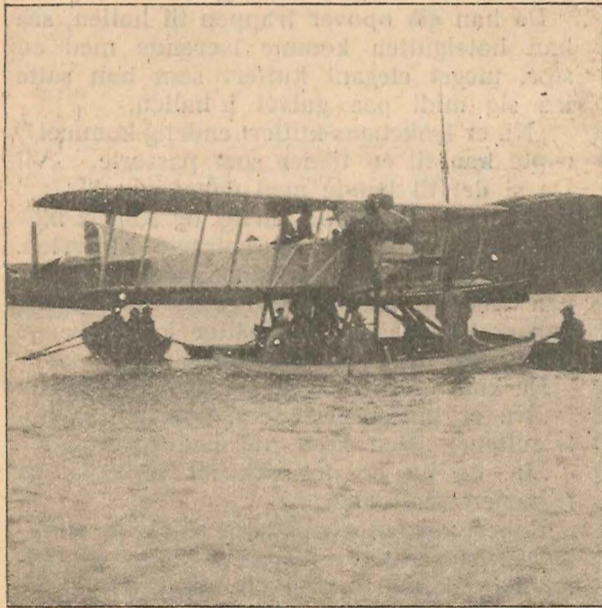
Norges Industriforbund, som blev stiftet i januar iaar, har tat en rask vekst og omfatter nu den alt overveiende del av vor industri. Utviklingen har antat et saadant omfang at formandshvervet kræver sin mand fuldt ut, og efter forslag av den valgte form. direktør dr. G. Jebsen, vil organisationen nu ordne sig med fast lønnet formand. Til dette hverv har forbundsstyret sikret sig generaldirektør Chr. Platou, hvis portræt vi her bringer.

Fra den svære sagbrukbrand i Fredrikstad som la en række bygninger i aske, fortæerte en stor del trælast, endel prammer m. v. og ødela kaier, brygger etc. Skaden dreier sig om henved to millioner kroner, men den vilde blit langt større om der ikke hadde været stille veir under branden, som opstod pludselig og grep raskt om sig.

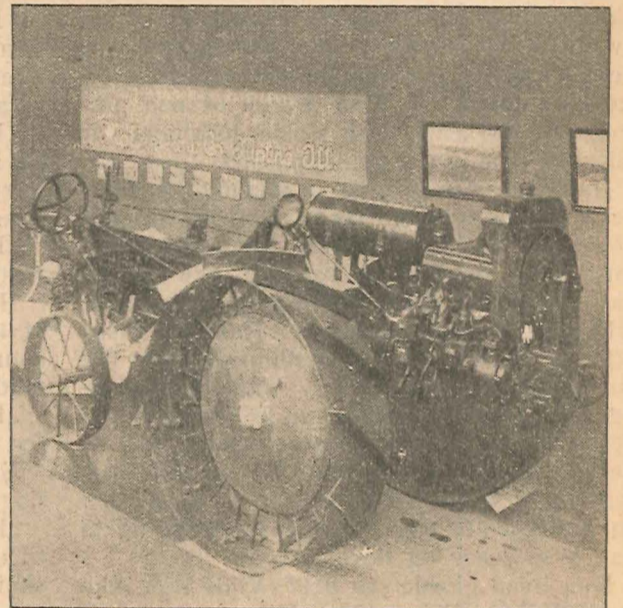
Til Sibirien igjen. Stipendiat Ørjan Olsen hvis videnskape'lige ekspedition til Sibirien maatte avbrytes paa grund av krigen forberede sig nu paa igjen at dra avgaarde. Hans forrige ekspedition gav resultater av betydelig etnografisk og kulturhistorisk verdi, og de samlinger ekspeditionen bragte med sig var tildels enestaaende i sit slags. For at kunne gjenopta de avbrutte undersøkelser har stipendiat Olsen nu bl. a. søkt staten om bidrag.

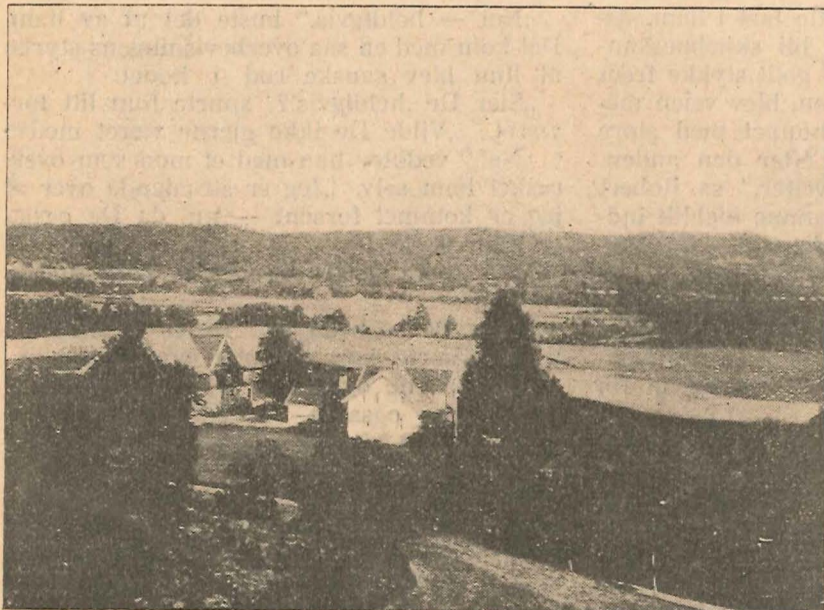
Den første flyvemaskin i Nordland under besøket i Bodo. Den tilhører direktør Danielsen, Bergen, og fløi fra denne by til Harstad og tilbake igjen.

Utenriksdepartementets pressekonsulent, red. Jacob Vidnes, tidligere „Social-Demokraten's" redaktør.

„Jernhesten", den lovpriste trækmotor, som dannet en av de mange vidunderlige landbruksmaskiner i den norsk-amerikanske utstillingen sidste aar.

Statens forsøksgaard for Sørlandet. Til de forsøksgaarder som staten efterhaanden har skaffet sig paa forskjellige kanter av landet og som har stor betydning for vor landbruk er nu ogsaa foiet gaarden Kjevik i Tveit som netop er indkjøpt for 140.000. Eiendommen utgjør 130 maal dyrket jord og henved 500 maal skog.

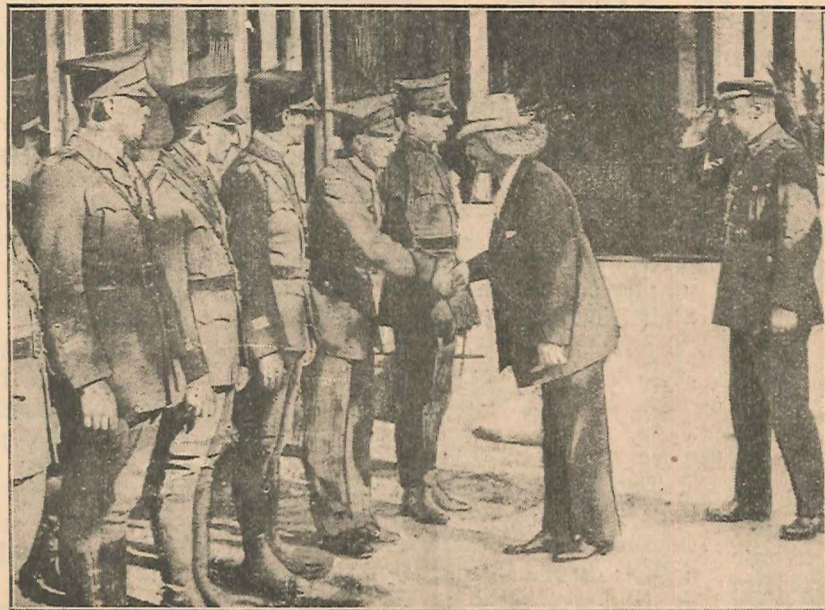
Bondeungdomslagetets nye gaard paa Drammensveien væg i væg med Handelens hus. Det er en femetages gaard med 10 leiligheter, ca. 60 værelser. Foreløbig vil Bondeungdomslaget bare kunne disponere over en av disse leiligheter, og det skal her herbergere endel av det store personale ved Kaffistoverne etc.

Fredsverket skrider frem.

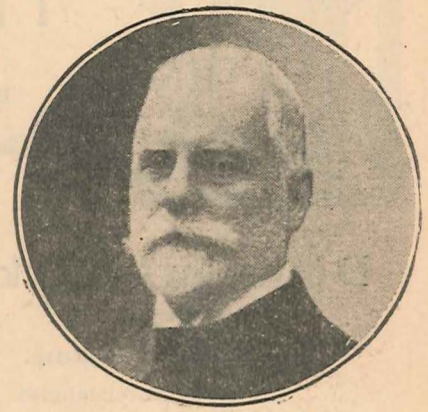

Den hollandsk-tyske flyvemaskinfabrikant Fokker som har flygtet fra Tyskland. Fokker som er født hollænder gik i tysk tjeneste under krigen og konstruerte de flyvemaskiner som har navn efter ham. Han tjente en millionformue, men da den nu skulde beskaffes reddet han baade den og sig selv over til Holland. Den tyske regering har beslaglagt hans fabrik, hans hus og andre faste eiendomme i Tyskland, men hans penge kan den ikke faa fat paa.

Fredsverket seiler fremad — omend for laber bris. Mens bulgarerne nylder de bevilgede 35 dager til at faa istand det svar de finder at burde gi paa den forelagte fredstraktat, den tredje i rækken, har det franske deputeretkammer efter en langvarig debat vedtatt fredstraktaten med Tyskland hvorefter Bourgeois indstilling angaaende dens ratifikation blev forelagt senatet. Vistnok har det vist sig ikke liten stemning mot traktaten, da man i Frankrike mener at Tyskland har sluppet for billig, men ogsaa senatet vedtok dog 11. oktbr. ratifikationsindstillingen. Allerede 31. juli hadde den engelske konge ratificert traktaten, og 8. okt. utfærdiget kongen av Italien et dekret om ratifikation av saavel den tyske som den østerrikske traktat uten dog dermed at avgjøre noget med hensyn til Fiumestriden. Efter utvekslingen av ratifikationsdokumentene vil krigstilstanden officielt være avsluttet, selvom Amerikas ratifikation fremdeles maatte være i det blaa, og betingelsene for traktatens ikrafttræden vil være tilstede. Dermed er det store fredsverk fort et avgjørende skritt fremover, selvom det jo endnu er

Polens præsident Ignaz Paderewski tar avsked med de amerikanske flyvere som har tjent i den polske hær. De utgjorde først en del av den store Lafayette eskadrille i den franske hær men tok senere over til Polen og kjæmpet der inntil polakkene selv fik oprettet sit eget vel utviklet flyvevesen.

Den polske finansminister Bilinski der ventes at ville bli Paderewskis efterfølger som Polens statsoverhode. Bilinski er nylig blitt rammet av det uheld, at den østerrikske dr. Gooss der har avslørt Berchtold som verdenskrigens bevisste ophavsmand ogsaa har meddelt, at Bilinski som dengang var østerriksk finansminister likeledes ivret for krigen. Den tyske presse spør i den anledning noget ironisk om ogsaa Bilinski av de allierte vil bli krævet ullevert.

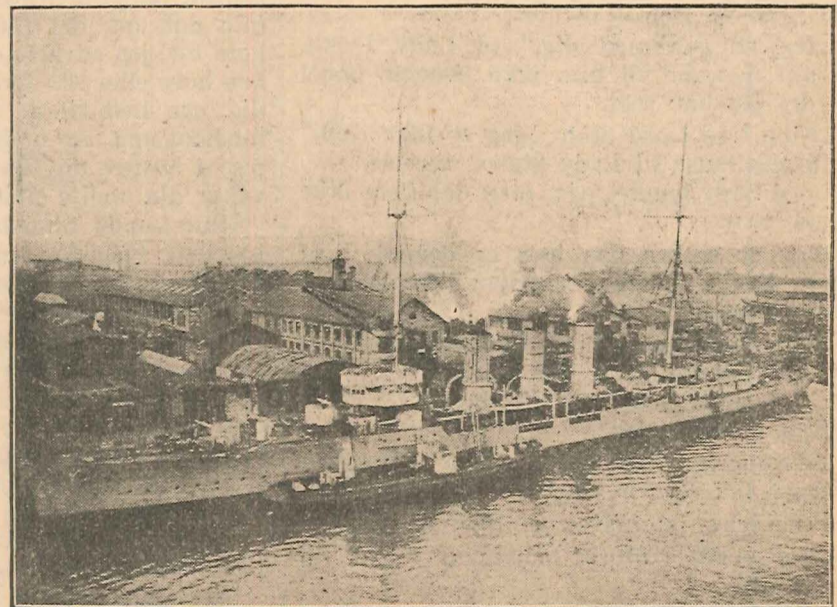
langt igjen forinden det kan sies at være fred i Europa. Foruten fredsordningen paa Balkan gjenstaar jo fremdeles bl. a. det vanskelige russiske problem. Vistnok har Sovjetrusland som bekjendt søkt fred med Finland og randstatene ved dets vestgrænse, men det synes dog endnu i anden uke av oktober somom foranpning av de ventede fredsforhandlinger her skulde trekke ut. Finland skulde nemlig som betingelse for at delta i disse forhandlinger ha krævet at ogsaa Polen gaar med. Polakkene synes imidlertid litet tilbøielige til dette, og det turde saaledes drøie noget for sovjetregjeringen faar opfyldt sit ønske om fred med sine vestlige naboer. Det har forøvrig i det sidste gaat rygter om voldsomme utslag av opposition mot bolsjevikene; f. e. av disses tillidsmænd skal endog være faldt som offer for bombeattentater. For om mulig at faa en ende paa det vanskelige russiske problem har de allierte nu endelig besluttet sig til at iverksette en absolut blokade av Sovjet Rusland og henvendt sig til samtlige nøytrale lande om deltagelse i denne blokade.

Den tredje fred. De bulgarske fredsdelegerte forlater St. Germain efterat ha faat sig fredsbelingelsene overrakt. De fik 35 dager til at betænke sig, for de avgir et skriftlig svar.

I et tysk utvandringskontor. Det paastaas i Tyskland at henvend to millioner tyskere ønsker at utvandre snaest mulig. Det tør dog ta nogen tid, da det vistnok er faa land som ønsker at motta de tyske utvandrere; desuten mangler man tonnager til befordringen. Imidlertid har staten oprettet en række oplysningskontorer for utvandrere.

Det første tyske krigsskib som vil vise sig paa verdenshavene efter freds slutningen. Det er den lille krydser „Regensburg“ — et av de faa krigsskiber tyskerne har faat beholde. Den skal til Brasilien og Argentina med officerer og civile embedsmænd ombord bl. a. for at undersøke belingelsene for en tysk utvandring til Sydamerika.

„Det var saa frygtelig,“ sa hun. „Hvis min mor bare hadde opsat reisen en dag, hvis hun bare hadde reist med et tidligere tog — ja, kanskje hvis du hadde været med hende, hadde hun muligens levd endnu. Far, hvorfor reiste hun alene?“

Han maatte svare — men hvorledes? Hun hadde skrevet at der ikke var noget haab, ingen hjelp for hende. Hun hadde skrevet at hun heller vilde pines tildøde end gjennomgaa en skilsmisseproccs; han kunde ikke si datteren det, men han maatte svare.

„Jeg tror ikke nogen av os bestemt viste hvorfor hun vilde til byen; kanskje hun hadde nogen indkjøp eller vigtige erend av besørge. Jeg var ikke hjemme, da hun reiste, og hun stod ikke paa nogen særlig fortrolig fot med tante Thamer.“

„Stakkars mor!“ sukket den unge pike. „Undertiden har jeg en slik besynderlig følelse; jeg kan ikke befri mig for den tanke at hun er et eller andet sted i nærheten av os: naar vinden bevæger sig mellem rosene, hører jeg hende synge. Man har sagt mig at hun elsket Herons Pool — er det ikke merkelig at jeg holder mer av det sted end noget andet; jeg gaar næsten dit hver dag, for jeg har en sælsom følelse av at jeg er hende nærmere der end noget annet sted. Far — du skjælver jo!“

„Nei — det er morgenluften som er saa kold,“ svarte han.

Han la avisen fra sig og reiste sig. Gode Gud! Hvor hele tragedier viste sig levende for ham — fra det første øieblik, da han hadde set det vakre, unge ansigt i koncertsalen og til nu, da hans datter spurte ham om den ulyksalige reisen. Aa, du vakre, søte Marguerite! Hvem kunde nogensinde si, hvorfor hun hadde foretat den reisen — hvem kunde forsvare hende? Aa, vakre, søte, elskelige Marguerite!“

Lord Stair lænte sig over rækverket, hvor Marguerite hadde staaet for aar siden. Ethel la ikke merke til hans smerte og hendes hurtige tanker svævet snart andre steder hen.

„Far, har jeg fortalt dig,“ sa hun, „at jeg har faat brev fra Inisfail og at det nye bedehus skal tas i bruk i neste maaned? Bedstefar sier at det peneste i det er et kor av engler som skal synge en velkomst til paradiset. Far, det er en underlig vemodig, men en vakker tanke. Han kan aldrig huske mit navn, Ethel — han kalder mig altid den tredie Daisy. Hans hustru

var den første, min vakre mor den anden og jeg den tredie. Der er for ham bare tre Daisy'er i verden.“

Saa gik hun sorgløst bort for at fore de hvite duer, mens hendes far med sorgens dype skygge over sit ansigt atter og atter gjentok navnet Marguerite for sig selv.

XXVI.

„Jeg kan ikke indse,“ sa hertugen av Neath, „hvad alverden har at gjøre med det. Vi elsker hverandre! Hvorfor skal vi tilbringe de bedste aar av vort liv med at vente paa hverandre? De sier at Ethel bare er atten aar. Mit svar er at hun vil bli den vakreste, unge hertuginde i landet! Vær rimelig, Lord Stair! Hvorfor skal vi vente?“

„Dere er begge saa unge,“ var det ængstelige svar. „Det er jo mulig at dere begge kan skifte sind.“

„Aa nei, Lord Stair, si ikke det!“ utbrøt hertugen utaalmodig. „Tror De der er en Ethel til i verden?“

„Nei, det gjør jeg ikke,“ svarte den ængstelige far, „men De maa ikke handle overilet. Et ulykkelig egteskap ødelægger livet, selv om det har de skjønneste utsigter. Dere er begge saa unge og dette er kommet saa pludselig. De kjendte ikke min Ethel forrige aar og nu kan De ikke leve uten hende.“

(Forts.)

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 40:

145. Soldatene som skulde over elven: De to barn ror først over til den motsatte bred. Piken trær ut av baaten, hvorefter gutten ror tilbake til sol-

datene med baaten. Nu gaar gutten ut av baaten, en soldat tar plads i den og ror over til den anden side og gaar ut av baaten, som piken nu ror tilbake til soldatene. Dette gjentas, idet begge barna paany ror over til den anden bred, hvor den ene blir tilbake, mens den anden ror over til de ventende soldater, av hvilke en ny mand hver gang alene ror over til den motsatte bred o. s. v. Det kræver allsaa iall fire turer at faa en mand over, da der er 381 mand, maa baaten gaa 4×381 eller 1524 ganger frem og tilbake, før alle mand er kommet over elven, og barna befinner sig paa det oprindelige sted med baaten, nemlig paa elvens venstre bred.

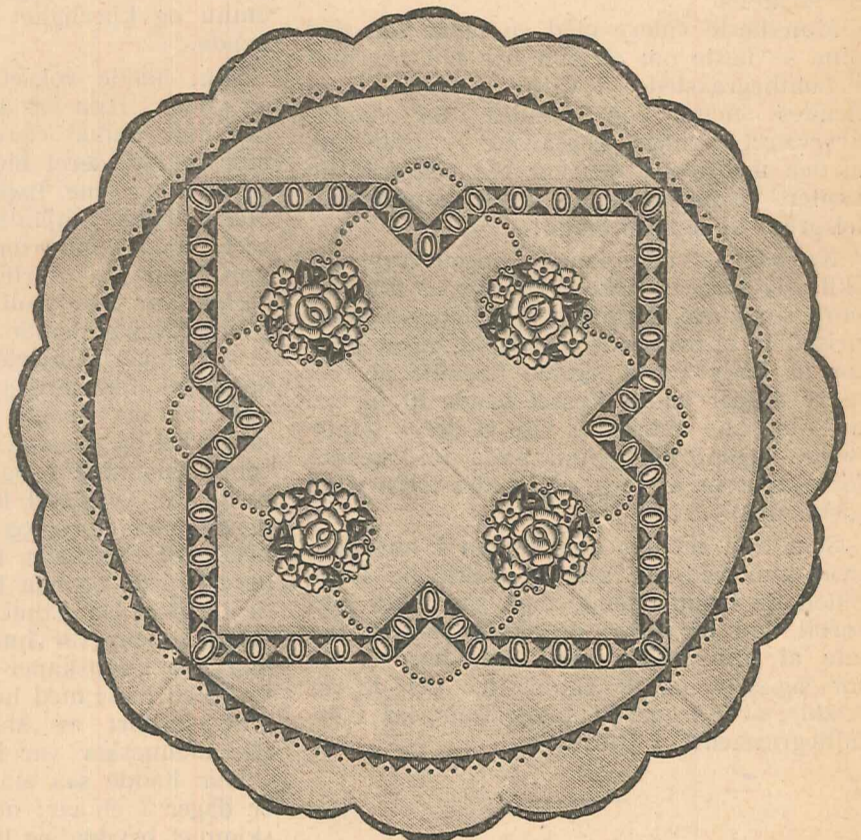
146. De berømte mænds navnunderskrifter: Navnene paa de berømte mænd som har skrevet de tretten underskrifter, er følgende: 1. Voltaire. 2. Niels Copernicus. 3. W. Gladstone. 4. Robespierre. 5. F. Liszt. 6. Martinus Luther. 7. Napoleon. 8. H. Heine. 9. Marat. 10. John Milton. 11. Johan Kepler. 12. Byron. 13. Walter Scott.

147. Hvem kan læse albanesisk: „Det er for sent at lære at svømme, naar vandet gaar i munden.“

43de haandarbeide.

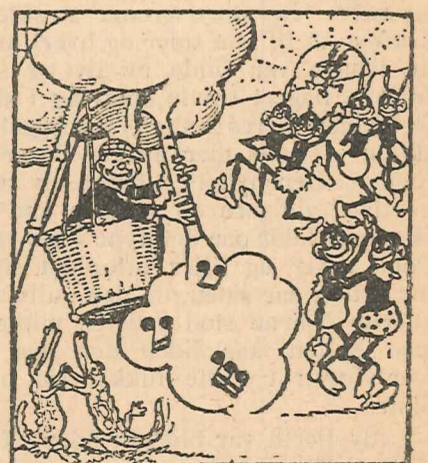
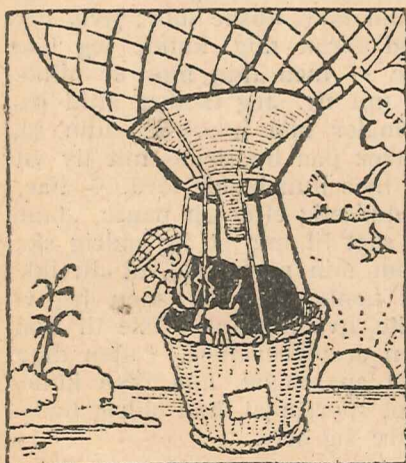
Bordduk.

Den nydelige, praktiske bordduk svarer til puten i bladets nr. 42. Broderiet som er holdt i hvitt og en

pen blaa farve, tar sig overmaade stilfuldt ut paa det grove, gulagtige lerret. Bordduken er 60 cm. stor. Materiale: Paategnet bordduk, garn, pris kr. 12,00 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

En luftskipper bør altid være snarraadig.

„Mange mennesker er saa ræd for at gaa op i luften!“ tænkte Mr. Brown, idet han i sin ballong for en let bris gled henover land og hav. „Og saa er sandheten den, at der er ingen steder man er saa sikker som i luften!“ Hadde Mr. Brown dengang ant, at en maake netop da holdt paa at slikke hul i ballonghylstret, var hans utalelser formodentlig faldt litt anderledes.

Den før i saa høie toner loypriste sikkerhet forvandelt sig nemlig nu som ved et trylleslag til en avgjort usikkerhet, og med rivende fart dalte ballongen ned paa en av øene i Det kannibalske hav. Men ved et tilfælde, som kunde ligne en tanke, faldt ballongen ned paa nogen bambusrør, hvor den blev hængende med kurven et stykke over jorden i sikkerhet for krokodiller etc.

At Mr. Brown var i sikkerhet for krokodiller var jo udmerket. Men hvis der nu kom kannibaler — hvad saa? Utsigten til en liten kannibalvisit var slet ikke saa liten, — fra sit ophoiiede stade saa Mr. Brown allerede et utvalg av disse ikke helt tiltalende medskabninger nærme sig. Nu gjaldt det, om lurt kunde ta kampen op med kannibalsk kraft!

Mr. Brown var øiensynlig manden som var situationen voksen! Ved hjelp av faa og enkle redskaper fik han i en fart omdannet et av bambusrørene til en fløite, og da han ikke var uten kjendskap til fløitespil, begyndte han at spille paa skotsk „sækkepipe“ med den virkning paa de vilde, at disse, som var meget musikalske, øieblikkelig hengav sig til dansens glæder og glemte at spise Mr. Brown!

Onkel tegner og fortæller.

Lise og Tom pynter op til ære for de nyforlovede.

1. Gusta: „Idag kommer de nyforlovede herut. De vet jo at Lises tante er blitt forlovet med din loitnant. Derfor skal du ha denne fine sloifen paa, Jens, saa de kan se at vi gjør ære av dem!“
Jens: „Men passer den til uniformen, Gusta?“

2. Lise: „Gusta sa, vi maatte pynte op til ære for de nyforlovede. Hun gav Jens en deilig sloife paa. Vi maa ogsaa pynte op, — hvad skal vi finde paa?“
Tom: „Se, Lise, her staar en bøtte full av maling. Jeg synes ikke, der er noget der pynter slik som ny maling!“

3. Lise: „Aa, det er deilig, saa skal Fido aller først gjøres fin. Han er jo alltid den første som farer mot de fremmede. — Flekker hist og her paa hans hvite pels vil se glimrende ut!“
Tom: „Fido, du ligner snart en kongelig hund! Nu mangler vi bare at male din lille halestump!“

4. Fido: „Dere kan tro nei, nu har jeg faat nok! Mal eders egne næser, det vil vist ogsaa mere de fremmede!“
Lise: „Aa, han slap fra mig, det lille uty-ke!“
Tom: „Vi skal nok finde paa noget andet! — Skal vi ikke male din dukkes kinder?“

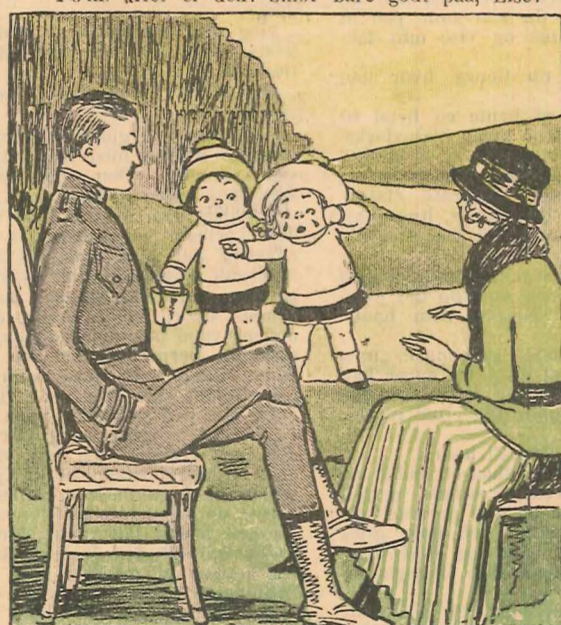
5. Lise: „Nei, Tom, det vil vist ikke klæde hende — Men havestolen her! Den ser saa kjedelig ut! Den skal males baade paa ryggen og paa sætet. — Nei, hvor der gaar megen mali-eg til! Skynd dig ned i garagen og hent en ny bøtte; jeg saa, der stod en som var full av maling!“
Tom: „Her er den! Smør bare godt paa, Lise!“

6. Lises tante: „Kom, saa skal jeg vise dig haven. Derute finder vi ogsaa barna som lengter etter at hilse paa dig!“
Tantens forlovede: „Ja, kjære, la os gaa. — Hvor her er nydelig!“

7. Lise: „Nei, vil du se, Tom, tantens forlovede har sat sig paa havestolen som vi netop har malt saa fin! Nu ødelegger han den, den er jo slet ikke tør! — Nei, at tante har forlovet sig med et slikt avskum!“

8. Lise: „Uhu—hu, tante, din forlovede er en slem mand, for han har sat sig paa vor deilige havestol, som vi netop har malt saa pent, og nu har han spolert den!“
Tanten: „Aa nei, Lise, det kan ikke være sandt!“

9. Lise: „Kan det ikke være sandt, tante? Se bare paa stolen. Den er nu saa slyg, saa styg, og den skulde se likesaa pen ut som Jens' sloife!“
Løitnanten: „Blaas i stolen! Det er værre med mig, — jeg ser ut som en løvfrosk paa min splint-ternye uniform!“

En liten dampbaat.

Av 2 a 3 cm. tykt træ skjæres ut et stykke av form som en baal (a fig. 3). To opstandere (b b) skrues fast med skruer gjennom a. I opstanderne skjæres huller, passende til en rund blikke (kjelen). I den ene side av kjelen slaas eller bores et par smaa huller (1 mm. i diameter) ved siden av hverandre. Endvidere bores et større hul til paa-fyldning av vand. Dette større hul kan lukkes med en almindelig kork, idet faren for en sprængning er meget liten, naar bare en liten spritlampe benyttes. Men bedre er det at kjøpe en liten tjar-belastet sikkerhetsventil, som loddes i hullet. Loket paa æsken (kjelen) maa loddes tæt paa.

Oventil paa opstanderne bores huller (eier) til akselen. Til aksel kan anvendes en strikkepinde. To stykker blikplate klippes og boies, som vist paa fig. 1. Der klippes i hver plate to snit (c c og d d) til en dybde av halve platebredden. Platene kan nu skytes sammen (se

des en strikkepinde. To stykker blikplate klippes og boies, som vist paa fig. 1. Der klippes i hver plate to snit (c c og d d) til en dybde av halve platebredden. Platene kan nu skytes sammen (se

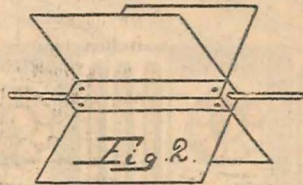
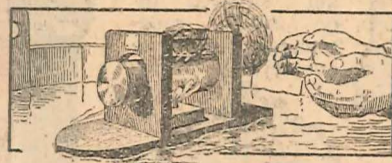
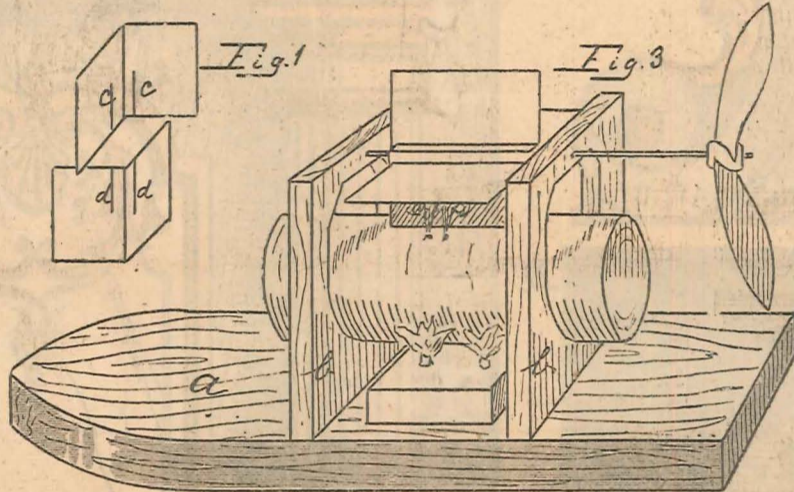

Fig. 2) til et firevinget møllehjul. I hver ende av den firkantede kanna, som dannes av platene, indsættes en firkantet trækork, der fastgøres med nogle smaa stifter eller skruer, som tilkæmmer akselen og holder denne fast.

Paa forsiden av den forreste opstander heltes et litet stykke blikplate foran leiehullet, saa at akselen kan hvile mot dette under propellens eller skrueens fremdrift.

Paa den bakerste ende av akselen anbringes en luftpropel av træ eller blik. Under kjelen anbringes en liten spritlampe, bestaaende av en flat lilkæske, hvis lok er forsynet med et par væker av bomuldsgarn. V. A. J.

En balancekunst.

Man tar først en avis og stiller den opreist paa gulvet, som det ses av det lille hosstaaende billede. Ryggen av avisen bør ikke være hævet mer end 15-16 centimeter over gulvet. Saa løfter man den venstre fot bakut og griper om den med den høire haand, mens man med den venstre haand tar om sit venstre øre. I denne stilling hopper man nu frem imot avisen, og naar man er kommet den tilstrækkelig nær bøier man sig ned og prøver paa at ta avisen op med munden, idet man passer paa ikke at flytte nogen av hændene, men stadig holder den ene om foten og den anden om øret og hele tiden staar paa ét ben. — Kan man ikke selv utføre dette lille kunststykke, som undertiden kan volde besvær nok, kan man ialfald mere sig med at la sine venner og bekendte forsøke sin lykke.

Dr. X's afdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henliges uløst indtil den 3. novbr. — Den paa denne dag ved hver opgave først udtagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 155.

Hvor mange mænd, koner og piker var med i denne barnedaab?

Det var i gamle dager. Det skulde være barnedaab i den lille bygdekirke. Dengang var det endnu skik, at de som møtte til daaben, bagefter „ofret“ til presten og klokkeren. Ved den daab som her er tale om var der mødt ialt 20 personer, og de „ofret“ alle 20 til presten, men ikke lige meget. Mændene gav 4 skilling hver, konene 1/2 skilling og pikene 1/3 skilling. Da presten tallet beløpet, viste det sig at han ialt havde faat 20 skilling i offer. Hvem av læserne kan nu regne ut, hvor mange av de fremmøtte var mænd, hvor mange var koner og hvor mange var piker?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 156.

Hvor mange hvetekorn skulde kong Shehram og Sessa Ebn Daher?

Det fortælles, at opfinderen av schakspillet, en indier ved navn Sessa Ebn Daher, av sin konge, Shehram, fik lov til selv at vælge sin belønning for den gode opfindelse. Sessa Ebn Daher bad da om han kunde faa det antal hvetekorn som uttryktes ved følgende beregning: Han skulde først ha 1 hvetekorn for det første felt paa schakbrettet, dernæst 2 for det følgende felt, 4 for det tredje felt, 8 for det fjerde felt, 16 for det femte felt og saaledes stadig

dobbelt saa mange for et følgende som for det foregaaende felt, helt op til brettets 64. felt. Tallet blev derpaa beregnet, men kongen erfarte nu til sin forbauselse, at saa mange hvetekorn fandtes der ikke i hele hans store rike. Hvem kan nøiagtig regne ut hvor mange hvetekorn det blev?

Om lommepenger ved denne opgave se foran i denne afdeling, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Løsningene paa opgavene i dr. X-afdelingen i nr. 40 findes i dette nummer av bladet side 20.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepenger i bladet nr. 46.

Lommepenge-opgave nr. 157.

Logogrif.

1. 9. 2. 11. 5.

Hvis nogen er tilbøielig til mig, da hor et raad: tæl altid til tyve, før du gaar frem til daadt

3. 12. 4. 2.

Jeg bygges tidt paa høie og steile fjeldes tind. Dog ofte maa jeg søkes i læ for regn og vind.

7. 13. 10.

Fra sorte sky jeg kommer og er dog ren og hvid. Men ofte blir jeg grumset, naar det er gaat en tid.

9. 10. 1.

Paa havets bund jeg findes, er ikke sjømands lyst, for min skyld maa han ofte utstaa saa haard en dyst.

2. 11. 5. 13.

Vi alle vet, man fandt mig en gang paa jorden før, nu er jeg forsvundet, og lukket er min dør.

5. 6. 7.

Har to ting i verden du set, som helt det var, da kunde du faa præmie, den sak er ganske klar.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.

Ja, efter mig har verden nu sukkel længe snart. Men nogen dog tænker, jeg kommer i en fart!

Om lommepenger ved denne opgave se foran i denne afdeling, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 40:

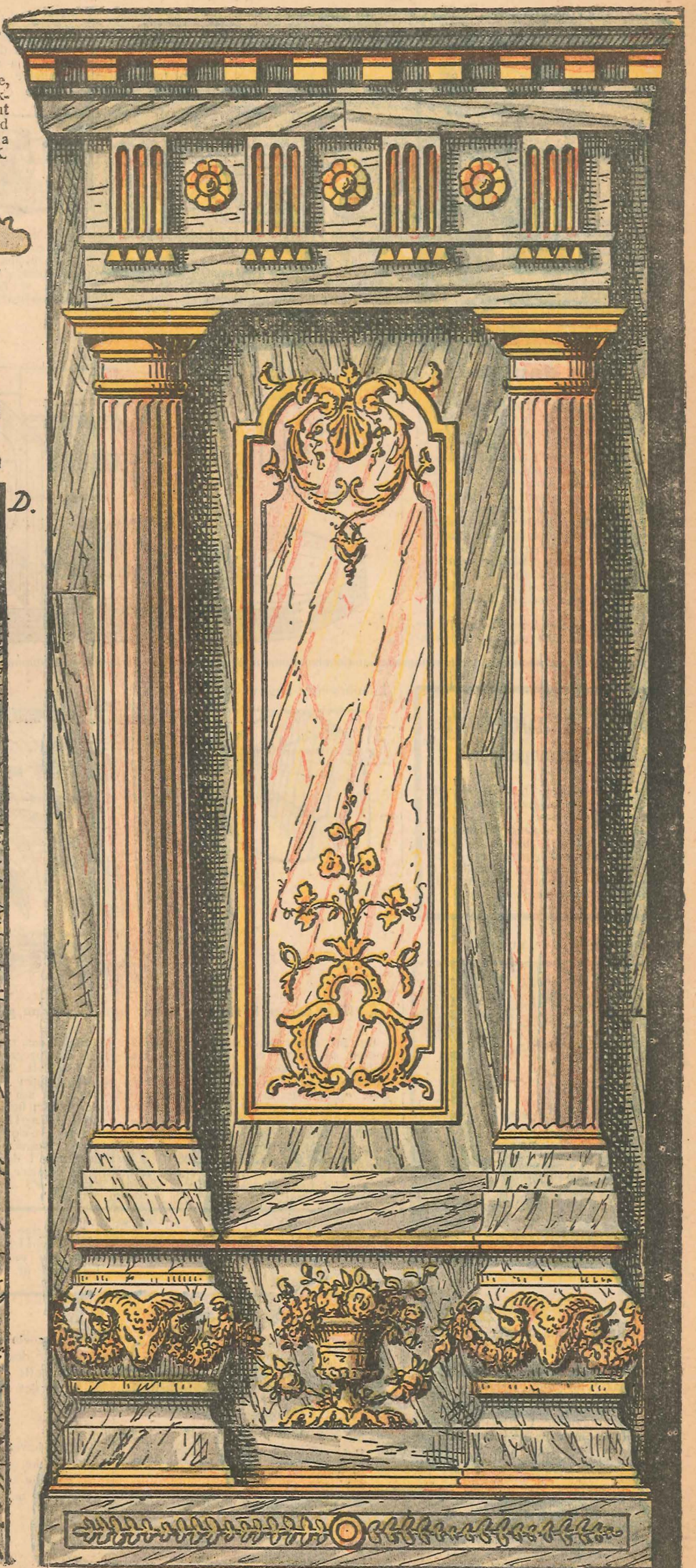
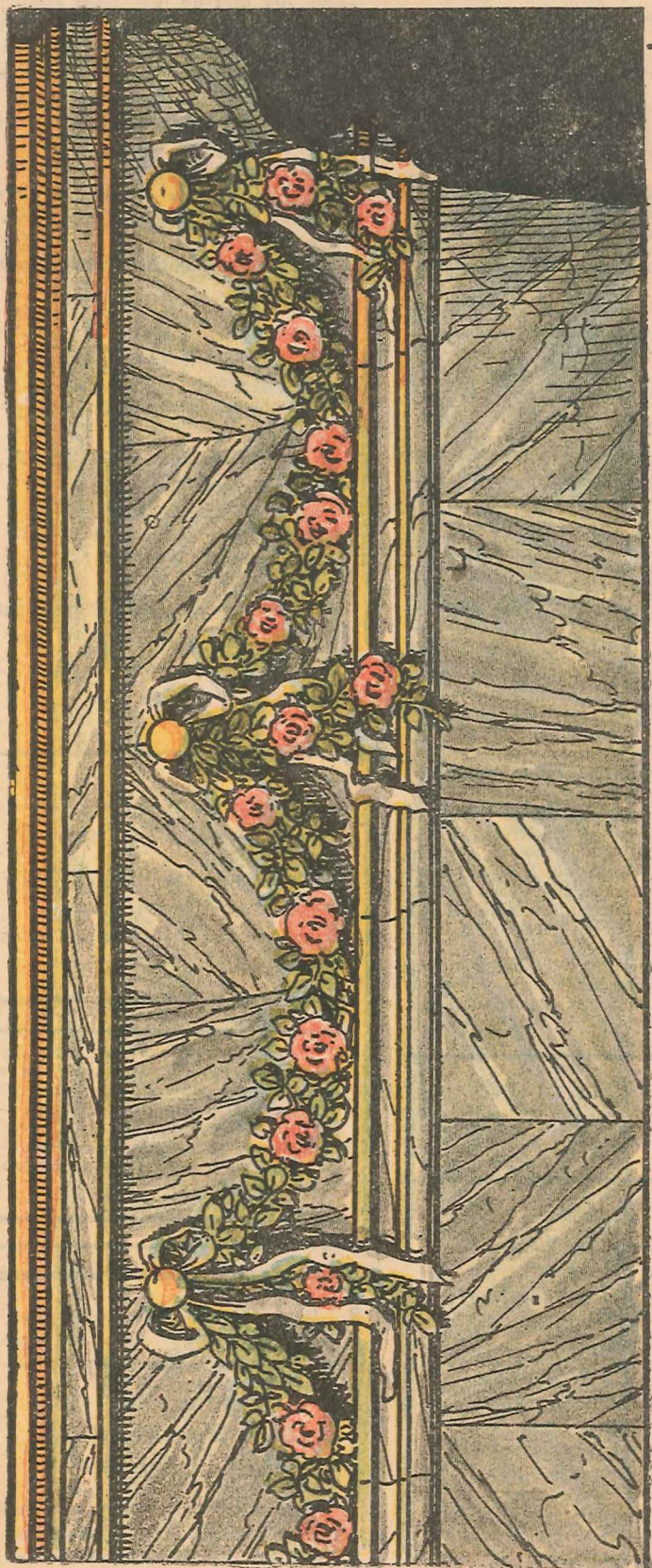
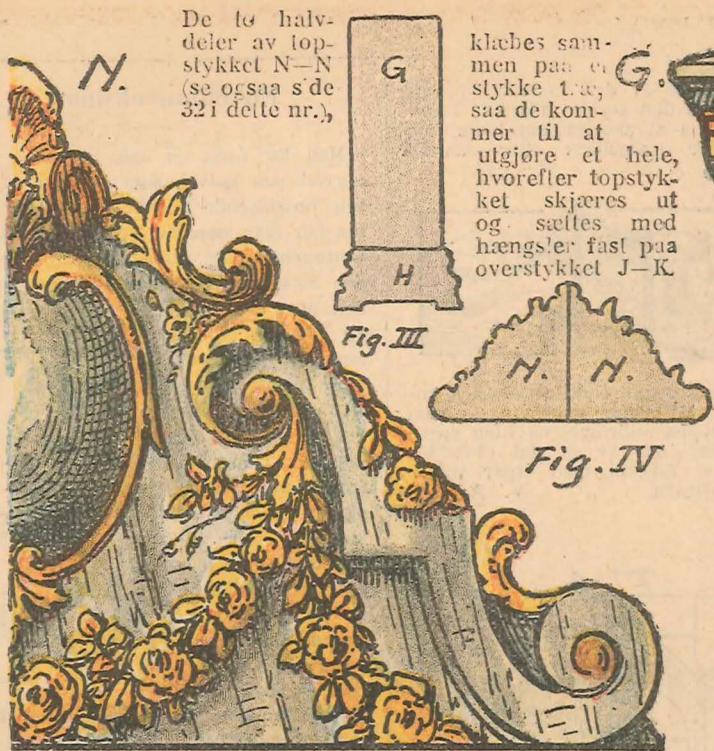
- Opgave nr. 145: Helene Pedersen, Hammerbrogt., Hønefos, 5 kr.
- Opgave nr. 146: Bobil Knutsen, Tønsberg, 5 kr.

Flere indsendere har paa sine løsninger undlatt at skrive navn og adresse og derved avskaaet dr. X fra at sende dem præmier. — Husk at skrive navn og adresse paa hver løsning! Flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut.

Besvarelsene maa være dr. X ihænde før 3. november, og brever med løsning adresseres saaledes.

Til dr. X., (nr. 43), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere som i denne uke vedtægter frimerker faar tilsendt konvolut nr. 46: Dukkestuemøbler i løvsagarbende.

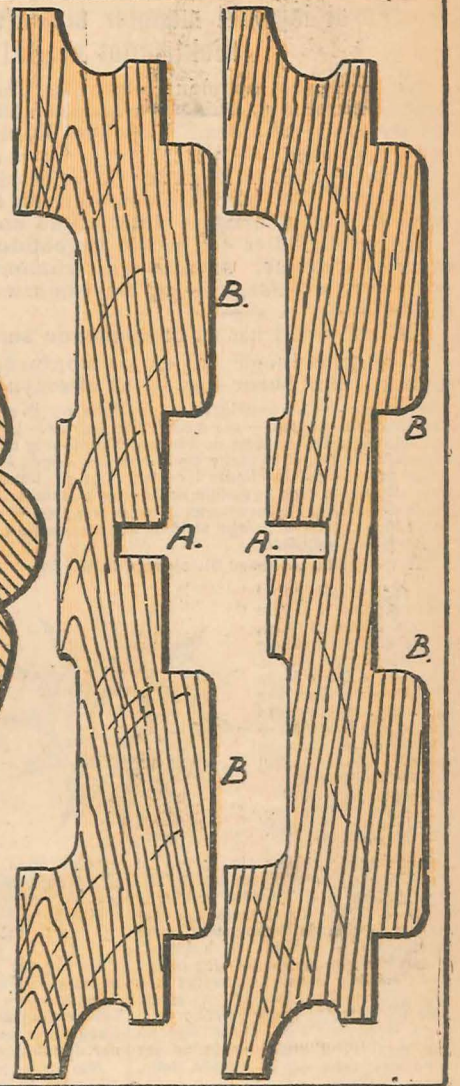
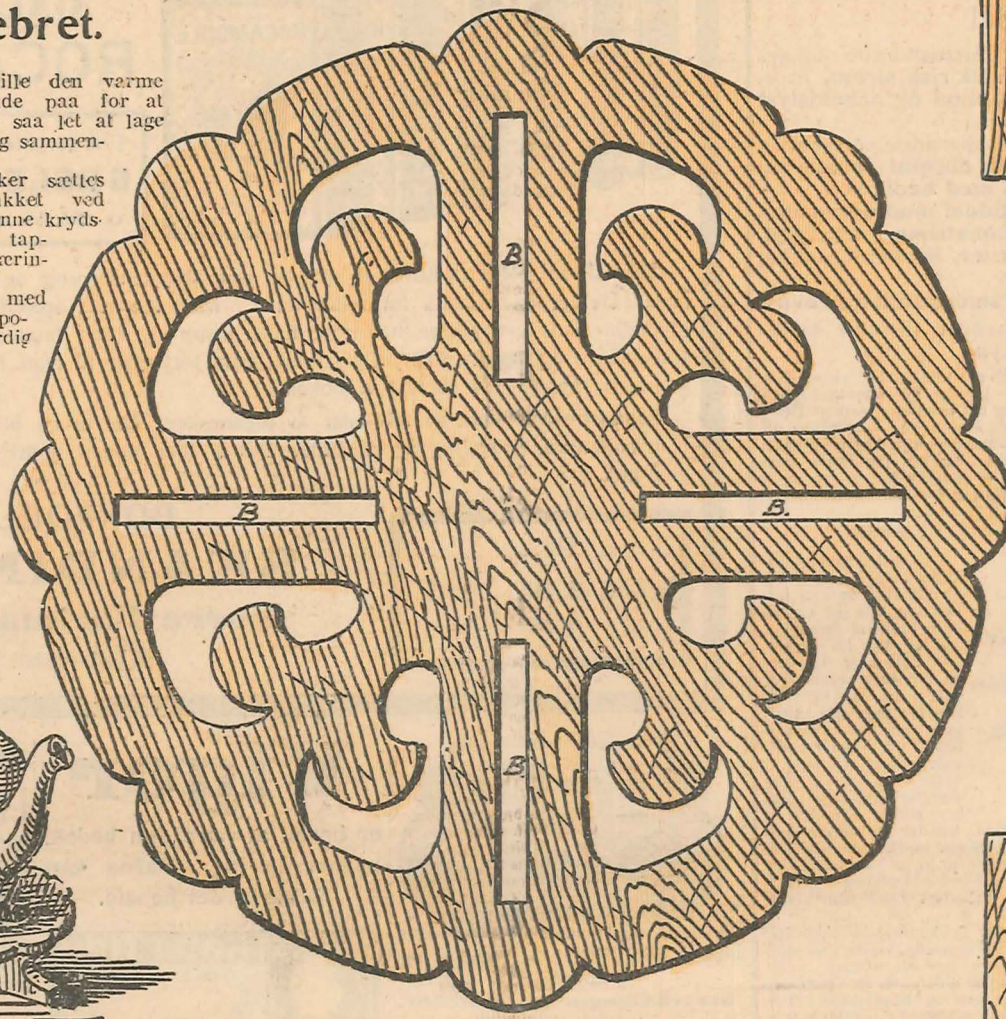
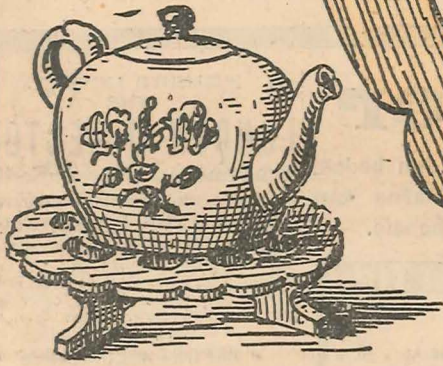
Sammenlægbart dukketeater med dekorations-magasin: Halve fotstykke, halve topstykke og høire sidefløi av prosceniet. (Se forøvrig side 2 og 32 samt forklaringen etc. i foreg. nr. av „Allers Familie-Journal“.)

Et kandebræt.

Dette bræt til at stille den varme tekande eller kaffekande paa for at skaane bord og duk er saa let at lage og saa enkel i form og sammensætning som mulig.

De to lange folstykker sættes ikors sammen i hakket ved A-A, og ovenpaa denne krydsfol lægges platen, saa tapperne gaar op i utskjæringerne B-B.

Stryk den saa over med litt fernis eller litt politur, og brættet er færdig til bruk.

Vor Undervisning

foregaar i Deres fritid i Deres eget hjem og har følgende hovedfordele fremfor almindelig undervisning:

1. Korrespondenceundervisningen er tilgjengelig for alle.
2. Eleven undervises i sit eget hjem i sin fritid, saaledes at han ikke forsømmer sit daglige arbejde.
3. Eleven er uavhengig av kamerater.
4. Undervisningen passer for alle, uanset bopæl, alder og livsstilling.
5. Undervisningstiden kan tilpasses efter den enkelte elevs anledning.
6. Al undervisning meddeles skriftlig, saaledes at eleven til enhver tid har alt hvad han har lært, for haanden, og derved har anledning til at repetere paa egen haand.

Desuten vil vi minde om at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger paa 5 aars erfaring, — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærere i landet** som gjennom erfaring har innsigt i korrespondenceundervisning — samt at saavel vore elever som lagfolk yder vor skole den mest utorbholdne ros og anerkjendelse

Vor undervisning er nu delt i 4 avdelinger:

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning).

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning. Konstruktions- og projektionstegning.
Matematik. Fagtegning for tømmere. Mekanik. " " murere. Bygningslære. " " snekkere. Elektricitetslære. Bygningstegning. Maskinlære. Maskintegning.

C. Sprogavd.:

Ledere: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog. Engelsk } handels-
Tysk sprog. Tysk } korre-
Fransk sprog. Fransk } spondence.
Norsk I. Tysk stil.
Norsk II (ny rettskrivning). Engelsk stil.

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

Norsk Korrespondenceskole

har saaledes noget at byde **alle**. Det vil derfor sikkert interessere alle mænd og kvinder i landet at se hvad vor skole har utrettet i de forløpne aar, og hvad vi nu kan tilbyde av moderne og praktisk undervisning til rimelig pris. Vor nye store prospekt og plan for 1919—20 med vedlagt ill. aarsberetning sendes enhver paa forlangende gratis og franko. (Benyt hosstaaende rekvisition eller send et brevkort).

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for alle uanset alder eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det viktigste av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage, hvis man vil naa frem til social position og økonomisk uavhengighet.**

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 22-24. Boks 447.

**Skriv derfor i Deres egen interesse
:: efter prospekt og plan straks. ::**

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar) samt 5-aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn.....

Adresse.....

Vademecum
giver sterke, sunde
Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Vaseline-Chesebrough

For ind- og udvortes brug; i barnekammeret er den uvurderlig og for toaletet et nødvendigt hjælpemiddel henhørende paa ethvert toaletbord.

DER ER FORSKJELLIGE PRÆPARATER—nogle for huden, sprukne hænder etc.; andre for reumatisme, nervesmerter og lægning af skaar og saar; andre igjen for at give haaret et friskt og glinsende udseende; faktisk talt, intet husapothek bør være uden et assortiment af disse specialiteter.

Handelsmærket "VASELINE" findes paa hver æske og flaske.

CHESEBROUGH MANUFACTURING CO.,
42, Holborn Viaduct, London.

Nordisk Musikforretning
Avd. 1
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.
Norges største specialforretning i trækspil.
Egte HB' Gera Trækspil
Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukke trækspil kjøpes og tas i bytte“.

Kalypin-pastiller
A. L.
er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk.
Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium.

Lilleborg
Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den mest kræse husmors fordringer til en god vaskesæpe.

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings norske pudsemiddel
Blankolin
bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
Under ovrskriften „Et udmerket pudsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har kobber- og messingtoilet skinner som nu, da vi bruker Fredr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin. En tube er rigtig droel.

DUX er den bedste slipemaskine til Gillette Blade
Komplet i etui kr. 10,00
over 18,000 i bruk
Hvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet
FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/s
Vaagsalm. 3, Bergen

Specialité:
Tilvirkning av rullestole, selvkjørende vogner og trehjulede sykler. Illustreret prisliste gratis mot 36 øre i porto.
Rullestolsfabriken, Kristianstad, Sverige.

A. GRESVIG
SPORTSARTIKLER
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

For Tunghøre!
Herr R. S. i S. skriver ordret: Høretallet har hos mig gjort underverker. Jeg er som nyfødt og ved neppe, hvorledes jeg skal gi min glæde uttrykk over, at jeg kan høre den jattejente samtale.

Ved Tunghørighet
Nat. Hørr. er A. Plobner's (eneophinder) levf. beff. høretrakt uundverlig. Neppe iunig i øret bæres den med utmerket resultat ved øreuten, nervøs ørebetelse o. i. v. Tusinde i bruk.
Uautit taffelbæller. Pris 8 kr. 2 fl. 15 kr. Oplysning gratis. Godbedrøende:
E. M. Müller, München II,
Telefon 30 D. 18. For tautilge elctricit adresser!

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek
Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
E x e m s æ b e

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr. ania.

Sportsfolk!
Skriv til Frithjof B. Aaberg og forlang Prisliste over
Ski, Skibaandinger, Skoiter, Kjælker, Lommelykter m. m.
„Smart“ Cyklefabrik,
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Telegr. adr. „Smartcyklen“.

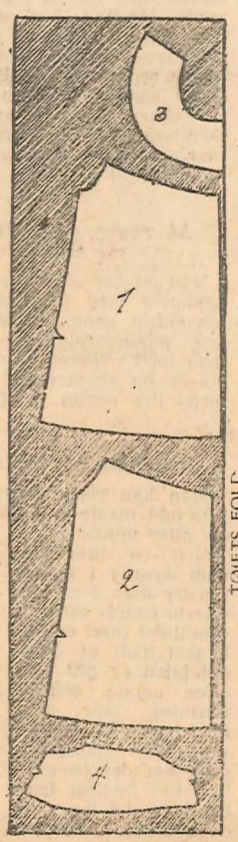
„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaa-ne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, iilike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kjole til smaapiker paa 1-3 aar.

Denne lille, fikse kjole er pyntet med gjennombrutte border eller hulfald. De temmelig vide hængedeler rynkes før de føies til det runde bærestykke, hvortil ogsaa de halvlange klokkeærmer slutter sig. Kjolen knappes i ryggen. Der brukes 1½ m. stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 4 deler:
Fig. 1. Forstykke.
„ 2. Ryg.
„ 3. Bærestykke.
„ 4. Ærme.
Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet, saa at forstykkets og bærestykkets midte ligger langsmed stoffets bred.

TOIETS FOLD

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 43 Pris 15 øre.

A.B. Utydelig skrift volder feilekspedition!

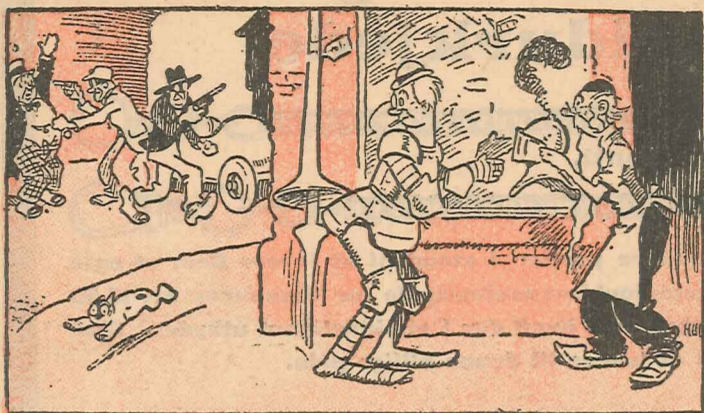

Din gudstjeneste.

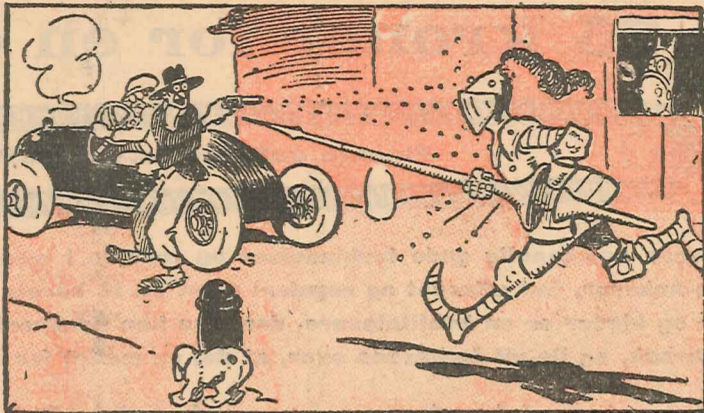
En mand hadde den vane hver søndag morgen, naar kirkeklokken ringte, at si til sin hustru: „Gaa du i kirken og bed for os begge.“ Konen var et religiøst menneske, og det var en stor sorg for hende at hun maatte gaa alene, at hun og manden ikke hadde samme opfatning paa dette for hende saa betydningsfulde omraade; men hverken bønnen eller formaninger formaadde at indvirke paa hendes mands tankegang. Saa gik hun søndag efter søndag alene i kirken og bad for dem begge.
Saaledes gik det i flere aar. Da hadde hendes mand en nat en underlig drøm. Det forekom ham at hans hustru og han var døde og stod nølende foran himlens port. Saa kom omsider St. Peter, som lukket op porten og lot hustruen komme ind, idet han sa: „Du maa gaa ind for dere begge to.“ Døren blev lukket, og manden maatte bli utenfor og han var dypt fortvilet over dette. —
Næste søndag gik manden med sin hustru i kirken, og fra nu

av var der blit tændt et lys i hans indre og veien til hans Gud og Frelser laa lys og klar for ham. Ikke en eneste søndag vilde han undvære den glæde, han nu hadde lært at kjende; han forstod sin hustru og takket Gud, som gjennem en drøm hadde ført ham til sig. —
Den som her paa Jorden aldrig kan finde veien til Guds hus, kan jo vente at døren til det himmelske hjem lukkes for ham. Den som aldrig bekymrer sig om Gud, mens han vandrer her i timeligheten, tør ikke haabe at Gud vil bekymre sig om ham i evigheten. Sok derfor Gud med al din flid mens du vandrer her paa Jorden. Finder du ham, slipper han dig ikke og han vil da verne dig i tid og evighet
Klokken slaar,
tiden gaar,
evigheten os forestaar;
la os da bruke den kostbare tid,
tjene vor Herre med al vor flid,
saa skal vi nok komme hjem!

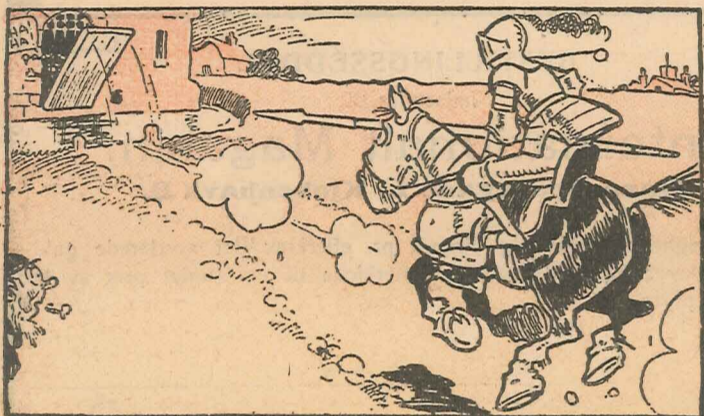
Hvorledes fæstningen blev indtat.

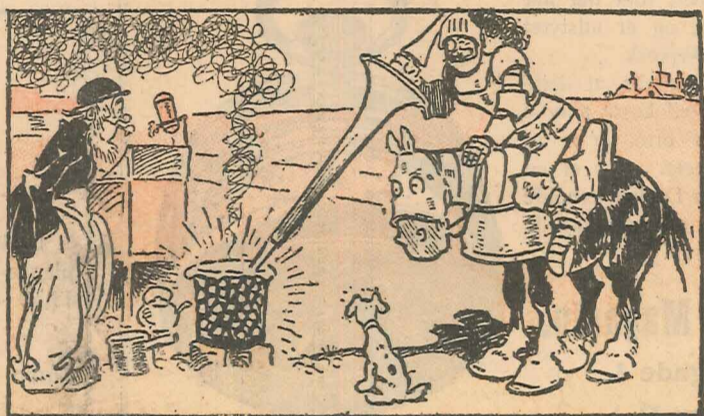
1. „De fleste vil sikkert ryste vantro paa sine kloke hoder, naar man fortæller, at man i vore moderne tider kan komme til at opleve hændelser, som slaaende minder en om middelalderens forlængst henfarne tider. Men sandt — det nu — jeg har selv har en saadan oplevelse. Jeg saa en dag etpar maskerte rovere overfalde en ældre herre. Øieblikkelig for jeg ind til en naboende antikvitetshandler og kjøpte mig en middelalderlig ridderdragt.

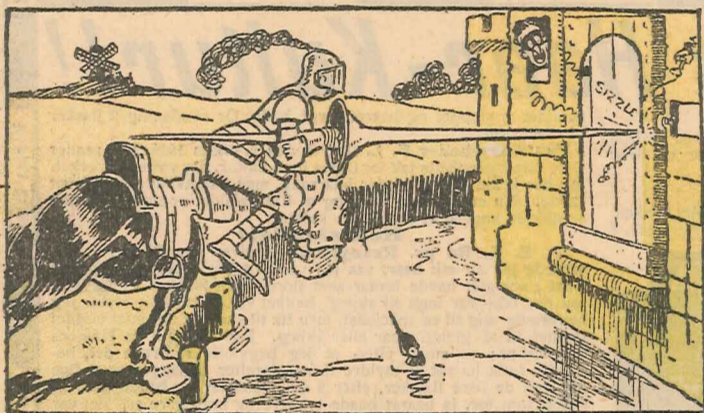
2. Klædt i panser og plate og med nedslaaet visir gik jeg uanfærdet løs paa roverne med mit lange turneringspyd. Lisse var naturligvis et er godt moderne mønster forsynt med revolvere, og da de saa mig dukke truende frem i landskapet, aapnet den ene av dem straks i den mot mig. Men kulene prellet av mit panser, og det he'e gjorde mig ikke mer, end om det hadde været erter man skjøt paa mig med! Stor forfærdelse hos roverne!

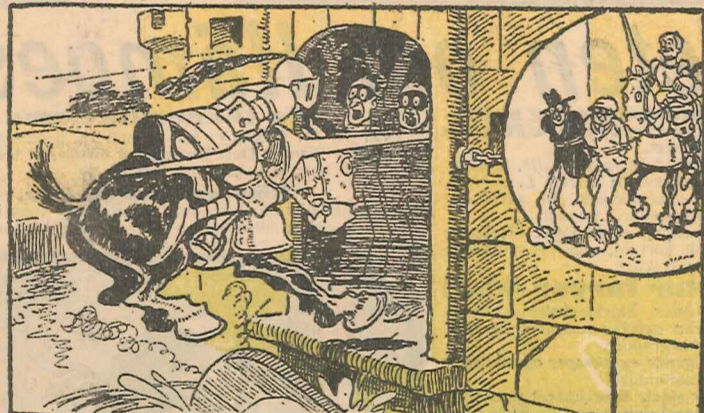
3. Nu var disse imidlertid forsynt med et andet moderne hjælpemiddel, nemlig en aut. mobil, og i denne satte de straks avsted, saa hurtig hjulene kunde snurre, bortover landeveien, over en vindebro og like ind i en gammel borg, hvor de naturligvis ikke hadde noget at gjøre. Men hvad gjorde jeg? I en fart fik jeg fat i en vælig gauger, som netop stod parat i en stald — hviket lykkelig tilfælde — og i fuldt firsprang satte jeg efter roverne.

4. Men saa var det jo vindebroen! En vindebro kan som bekjendt trekkes op, og dette benyttet roverne sig selvfølgelig lig av, saa jeg maatte pent bli uanfærdig. Naa, tænkte jeg, du skal nok komme ind i borgen allikevel. Saa red jeg bort til en gammel mand, som jeg hadde set underveis. Han stod og solgte varme jordnøtter og hadde god fyr paa maskinen, og her fik jeg ganske gratis varmet min lansespids, saa den blev helt hvitglødende.

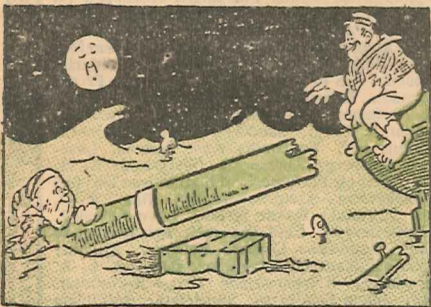

5. Saa for jeg i rasende galop tilbake til borgen, — det gjaldt om, at lansespidsen ikke blev kold imens! I kongens og retfærdighetens navn, luk straks op! ropte jeg. Men det var ingen som gjorde mine til at lukke op. „Godt,“ sa jeg saa til mig selv, „saa er det heldig at jeg selv har en nøkkel som passer til laasen!“ Dermed satte jeg den gloende lansespids imot vindelroen, som jo nu agerte dor. Roverne begyndte at bli hete om ørene.

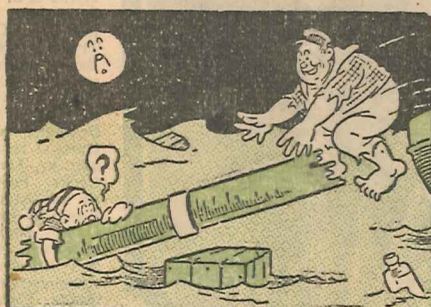

6. Det hadde de saamen ogsaa grund til. For det varte jo ikke længe, før jeg hadde brændt laasen ut, saa døren gik op. Nu satte min vælige gauger i et sprang over borggraven og like ind i borgen, hvor roverne øieblikkelig overgav sig paa naade og unaade. Det var et stolt øieblik i mit daadrike liv, da jeg litt efter i triumf bragte de to forbrydere fanget til det sted, hvor deres videre skjæbne skulde avgjøres.

En strek i regningen.

Skibet var strandet. En av mandskapet svømte omkring i vandet med en knækkel mast under den ene arm. Mastens anden ende svævet oppe i luften og syntes likefrem at indby til at ta plads paa den, for her var da tort.

Letmatros Jack, som var temmelig tyk og vægtig av en letmatros at være, kunde ikke staa for denne indbydelse. „Det er akkurat en plads for mig!“ sa han og hoppet ut paa den i luften svævende ende av masten.

Men da masten ikke var spikret fast i luften, sank den ende hvor Jack tok plads ned i vandet, mens manden som før var i vandet nu kom op i det tørre, idet masten kom til at vippe over en drivende pakkasse. Tablaa!

Smaapluk.

Ung digter: „Har redaktøren læst mit digt, som jeg sendte ind igaar?“

Kontordamen: „Jeg vet ikke bestemt ... men han er syk og har maattet ligge i hele dag!“

Herren som faar haaret klippet: „Au ... tok De ikke et stykke av øret?“

Frisøren: „Jo, hr., en ubetydelighet ... (trøstende) ... men ikke saa meget, at det vil skade hørselen!“

Landliggeren som blir barbert: „Opholdet her paa landet og den gode, kraafte kost har rigtig gjort mig godt.“

Barberen: „Ja, det kan jeg se! De blir ganske anderledes rike nu, naar jeg skjærer Dem, end da De første gang blev barbert hos mig.“

Bokan i ren (til en ung frue): „Her er en kokkebok som jeg absolut kan anbefale ... Den er forfattet av jomfru Hansen, og saa har den et ilag biler om, hvorledes man kurerer fordoelsesbesværigheter!“

Frue: „Næste aar feirer vi vort solvbryllup!“

Herren (spydlig): „Du mener vel, at du feirer dit 25 aars regjeringjubileum!“

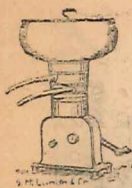
En fin skose. „Frøken, med Deres stemme passer De fortrinlig til filmskuespillerinde!“

Doktoren (ryster paa hodet): „Min kjære herre, jeg kan ikke hjelpe Dem!“

Patienten (forkrækket): „Hvad sier De? Jeg ulykkelig!“

Doktoren: „Nei, jeg beklager meget ... men De er fuldkommen frisk.“

„Rego“ Separatoren

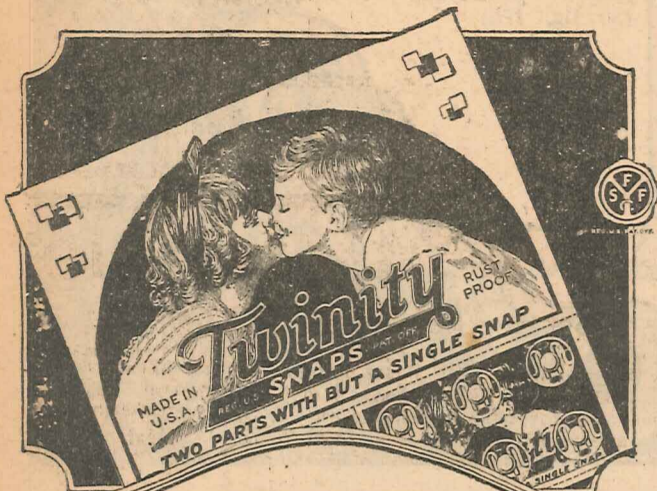
har ved sidste prøve paa Norges landbrukskole beseiret samtlige konkurrerende maskiner.

„Rego“

leveres i 8 størrelser.

Forlang prøveberetning og specialkatalog.

S. H. Lundh & Co. A/S Kristiania, Trondhjem.

FORSÖK TRYKKNAPPEN TWINITY.

TWINITY, en ny og forbedret trykknapp fra U. S. A.

TWINITY vil gjøre bedre tjeneste end nogen anden trykknapp.

TWINITY er garantert ikke at ruste eller tape sin farve, og har en uslitelig fjær, som ikke slappes ved bruk.

TWINITY har avrundede kanter, og skjærer ikke töiet, kan ikke ödelægges av strykejern eller rulle. TWINITY vil tilfredsstille alle behov, da den utkommer i 6 størrelser—i 2 farver, sort og hvitt, paa et smukt utstyrt kort.

Hvis Deres kjøbmand ikke har TWINITY paa lager, send os hans navn samt 1 dollar i amerikanske penge eller international postanvisning, og vi vil sende Dem portofrit 4 kort (eller 144 TWINITY trykknapper) i sort og hvitt.

FEDERAL SNAP FASTENER CORPORATION
25-29 West 31st Street Dept. GG New York, U. S. A.
Telegram adresse—Effeseffco Newyork All codes

Benyt den billige markkurs!

Alle slags musikinstrumenter

av bedste kvalitet.

Violiner, celloer, gitarer, lut, mandoliner,

Træ- og blikblåseinstrumenter fra egen fabrik.

Rikt illustrerte prislister gratis.

Jul. Keiln. Zimmermann, Leipzig.

Pi bruker Nordström & Due's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/s
overtar allsags livsforsikring ogsaa med ukentlig premiebetaling.

Damer! bruk kun

„Queen“

Sanitetsbind.

Faas o eral. — E. gros & en detoll.
Daniel Oisen. — Kristiania.

1ste klasses
Lommelamper

med 33 m/m. linse. Kömpl.
kr. 3.50. — 5 stk. do. kun kr.
12.50! — 5 batterier, 1ste kl.,
kr. 5.00. NB. Alt frit til-
sendt. Efterkrav + 35 öre.

Olaf B. Anseth, Kristiania.

Livsforsikrings-Selskabet
BRAGE

Specialitet:
**Bedre
Harmonikaer.**

Wilhelm Lanka,
Gera Reu-s. Tyskl. 7.
Harmonika fabrik.
Prisl. gratis o. franko.

!!! Skjönhet !!!

har öftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd Aristoteles. Utenom den naturlige formdannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjönheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream oppnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjönhetsmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjönhetsvirkning som Lady-Cream. Föendes overalt mot postopkrav + porto eller forskudsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50.

Internationalt Kemisk Institut,
Kristiania. Holbergsgade 71.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til höieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.

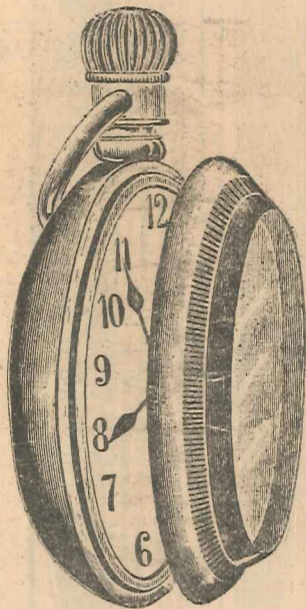
Filialer: Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.

Hjemmebankens bösser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Jernbaneuhret „Rex“.

Værdi 20 kr. sælges for kun 12 kr. 15 öre.

Kapslerne er til at skru av og paa, derfor er uhret aldeles støvfrit.

Saafernt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Om dette uhr har der været en saadan rift, at vi hittil ikke har kunnet skaffe det hjem fra Schweiz saa hurtig, som vore kunder har indsendt ordrer paa det. — Hvorfor? — Jo, man faar ingen andre steder end hos os et saa enestaaende godt og holdbart uhr til ovennævnte pris. Uhret er fint forsolvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er „Rex“ aldeles støvfrit og desuten forsynet med et egte Precisions-Schweizerverk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Vi har i den senere tid solgt flere tusind stk. av dette utmerkede uhr, og at vore kunder har været tilfreds med uhret, beviser de mange mottagne taksigelser og efterbestillinger paa baade to, tre og flere uhre fra folk, som for har faaet „Rex“-uhret og nu önsker at skaffe venner og bekjendte samme fortrinlige uhr. Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uhret, da opsæt det ikke til imorgen, men indsend nederstaaende bestillingsseddel endnu i dag.

BESTILLINGSSedel til

VAREMAGASINET A/S
KRISTIANIA.

A. F. J. Rex

Undertegnede önsker sig tilsendt pr. efterkrav stk. av det fortrinlige Jernbaneuhr „Rex“, der skal leveres mig til den billige pris av 12 kr. 15 öre pr. stk. plus porto (2 uhre sendes portofrit). Der garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar, og jeg forbeholder mig ret til at returnere uhret og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved motagelsen ikke skulde være fuldt ut tilfreds.

Navn

Adresse

Husk paa den punkterte linie at angive, om De önsker et eller flere uhre.

FORLANG

„VOLTA“

varme-
apparater
hos Deres
installatör!

Altid bedst
og
billigst.

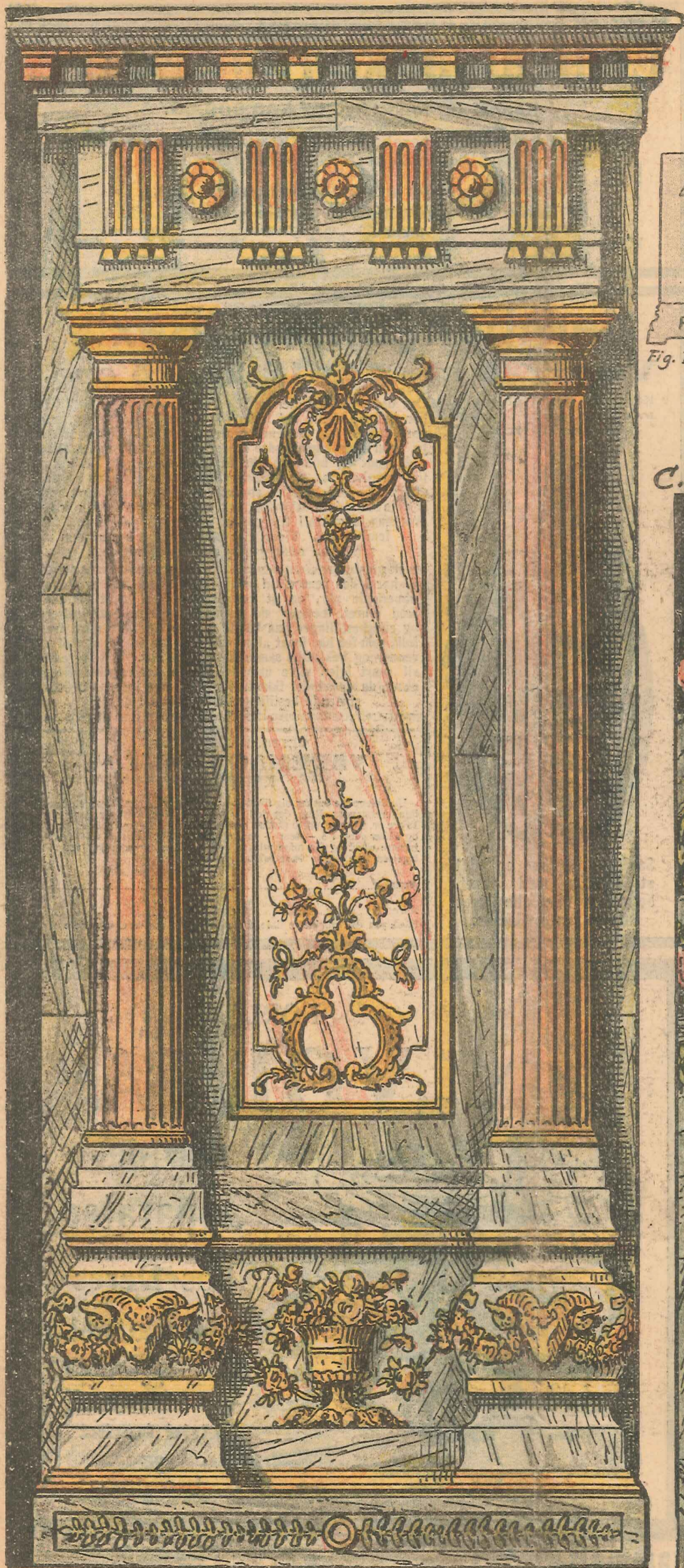
Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjønes til höie priser. Kristiania Kunst- & Metalstöberi, E. Poleszynski, Övre gate 7 og Fongsgate 29. Telef. 16703. Ved forespörelse opgi kvantum.

UR

alle Slags, samt kjeder og juveler kjøpes billigst hos NORDISKA STAALVARUBOLAGET, HALMSTAD. Forlang rikt illustr. p iskurant, som sendes mot porto.

NORSKE KJÖBEMÄND
Forsikringsaktieselskap,
TELEFON 265875
SJO

E.

Stykkene E og G (se ogsaa side 24 i dette nummer) limes paa træ sammen med sine respektive fotstykker, stykkene F og H, og kommer til at danne de to sidefloier, høire og venstre sidefloi av prosceniet. (Se fig. III.)

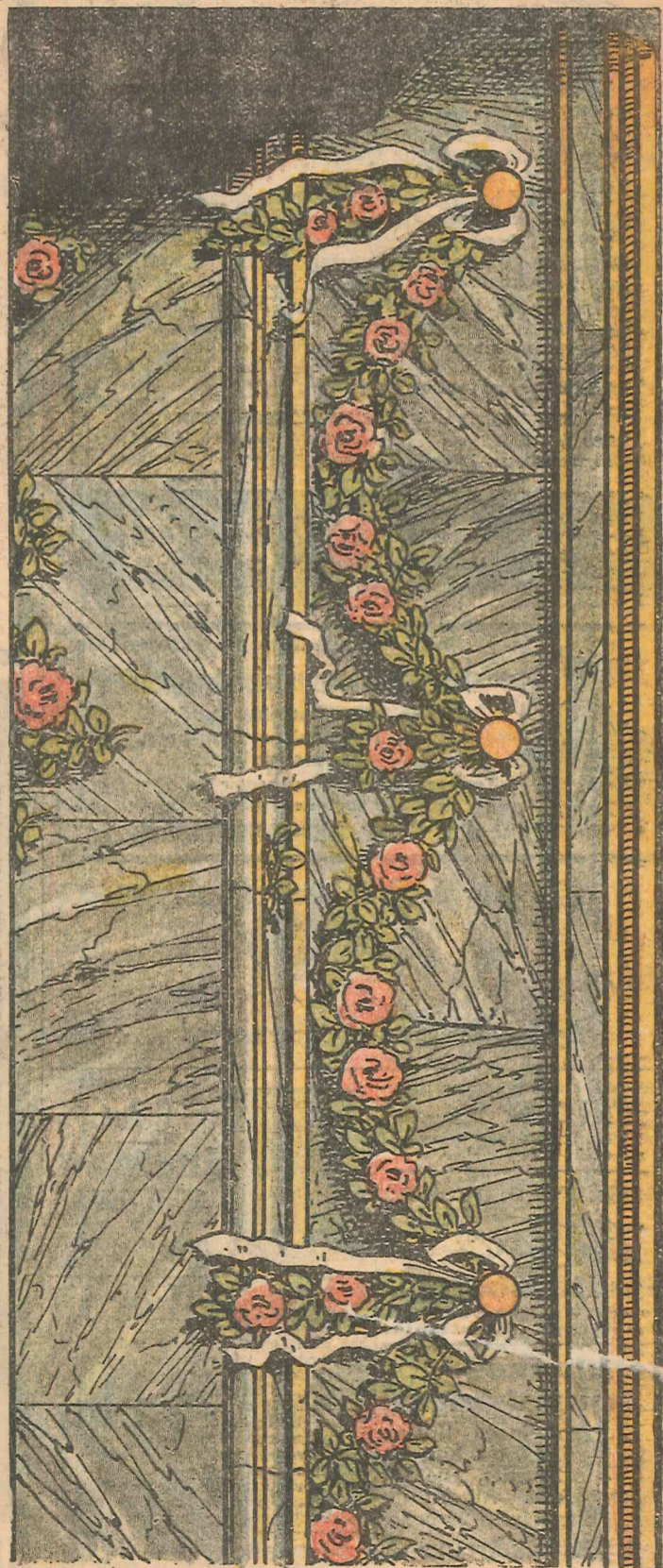
N.

Fig. III

C.

Sammenlægbart dukketeater med dekorations-magasin: Halve fotstykke, halve topstykke og venstre sidefloi og prosceniet. (Se forøvrig side 24 og 2 samt forklaringen etc. i foreg. nr. av „Allers Familie-Journal“.)